

FEBRUAR 1973

Slovenski srednješolski tečaj v Slovenski hiši v Buenos Airesu, ki je preteklo leto štel 139 dijakinj in dijakov, postaja iz leta v leto močnejša vez naše skupnosti.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

El Episcopado Argentino y la "Conciliación Nacional"

El ministro del Interior, Dr. Arturo Mor Roig, envió una nota con las "Bases para un programa de conciliación y unión nacional" a la Conferencia Episcopal Argentina, cuyo titular, Mons. Adolfo Tortolo contestó así a la requisitoria del ministro:

"Intérprete del parecer de los Excmos. Señores Obispos, debo señalar antes que nada la satisfacción que produce en nosotros —Pastores de la Grey Católica— todo esfuerzo promotor de unidad en la vida de la Nación.

"Sabemos también que desde el fondo de la conciencia de todo el pueblo surge el mismo anhelo de unidad, cuyo anticipo sería la tan ansiada conciliación.

"Pero al mismo tiempo debo señalar que este proyecto como base programática para la acción común, coincide, a nuestro juicio, con el bien de la Nación, y en cuanto nos es dado compulsar, coincide también con las aspiraciones más profundas de los diversos sectores de nuestro pueblo.

"Las bases destacan con relieve y encomio el esfuerzo por responder a las exigencias sociales de todos los sectores y según la dinámica de las modernas transformaciones, asegurando igualdad de condiciones en los distintos ámbitos.

"Pero al mismo tiempo me permitirá Vuestra Excelencia señalar una preocupación creada por la lectura de las mismas bases. Es la siguiente: quizás no se distingue con la suficiente claridad y precisión las áreas en las que el Estado de un modo irrenunciable debe actuar como conductor del bien común temporal, de aquellas otras áreas, en que el Estado debe intervenir subsidiariamente, evitando indebidos monopolios, como podría ocurrir con la educación."

13. oktobra se je ponesrečilo v Andih urugvajsko letalo. Od petčlanske posadke in 40 potnikov jih je 21 umrlo takoj ob nesreči, po dveh dneh je pa snežni plaz zasul še 8 izmed preživelih.

Razbito letalo je obtičalo v zelo težko dostopnem zasneženem gorskem kotu, 5.000 metrov visoko. 16 fantov, ki je ostalo pri življenju, si je z izjemnim čutom solidarnost in silno vero v Boga uredilo začasno življenje. Študentje medicine so oskrbovali ranjence, študentje arhitekture so uredili razbito letalo za bivališče, študent agronomije je poiskal drevesne korenine za hrano in podobno. Duh ekipe, zaupanje vase, zlasti pa neomejeno zaupanje v Boga — kar so vsi izrecno zatrjevali — jih je držalo pokonci, da niso klonili kljub strahotno težkim okoliščinam.

Prve dneve so ob treh prilikah videli nad sabo letalo, ki jih je iskalo, a ne opazilo. Po 10 dneh intenzivnega iskanja pa so čilske, argentinske in urugvajske patrulje obupale in prenehale z iskanjem. Fantje so po radiu slišali, da so opustili iskanje, vendar se niso dali malodušju in obupu.

Trdno so upali v Boga in se obenem zavedali, da Bog zahteva od njih, da tudi sami store vse, kar je v njihovi moči. Poleg osebne molitve so zvečer skupno molili rožni venec, vsak večer ga je molil naprej drug fant. To se je vleklo 70 dni in so zdržali kljub silnemu mrazu (20 stopinj pod ničlo), popolnem pomanjkanju hrane (neke-teri so zgubili 30 kg) in upali proti vsakemu upanju.

Dva izmed njih, Fernando Parrado in Roberto Canessa, sta po 11 dnevnem blodenju po zasneženih čereh le prišla do človeka, ki je opozoril policijo, da je organizirala rešitev.

Rešitev so vsi označili kot božični čudež in zmago vere, sebe pa kot apostole, ki bodo pred ljudmi pričevali o Bogu in pomenu vere in zaupanja v Boga v težkih okoliščinah življenja.

40. svetovni evharistični kongres v Avstraliji od 18. do 25. II. 1973

Od 18. do 25. februarja 1973 bo v avstralskem vele mestu Melbourne, ki ima 2.373.000 prebivalcev, 40. svetovni evharistični kongres.

Kongresa se bo udeležil tudi ljubljanski pomožni škof dr. Stanislav Lenič, ki bo ob tej priložnosti obiskal Slovence v Avstraliji.

Ob novem kongresu nastaneta vprašanji: kako se je z evharističnimi kongresi pričelo in kakšen pomen imajo v sedanjem času. V članku, ki sledi, bomo na ti dve vprašanji odgovorili.

Evharistični shodi imajo zelo skromen in zanimiv začetek. Pobudo zanje je dala verna francoska žena, Marija Marta Emilija Zemisier. Rodila se je leta 1844 v Toursu na Francoskem in prav tam leta 1910 tudi umrla.

Nien duhovni voditelj je bil sveti Julijan Eymard, velik častivec in apostol sv. Rešnjega Telesa. Pod njegovim vplivom je sklenila, da bo vse življenje z vsemi močmi reševala človeško družbo takó, da bo nospesovala in širila češčenje sv. Rešnjega Telesa.

Najprej je prirejala manjša romanja v evharistična svetišča, v katerih so se zgodili čudeži. Pozneje je začela z obiski cerkva

združevati zborovanja ali shode presvetega Zakramenta. Nazadnje pa je s pomočjo duhovnikov, sodelavcev in sodelavk začela prirejati mednarodne evharistične kongrese. Prvi mednarodni evharistični kongres je bil leta 1881 v Parizu v prostoru tedaj ustanovljenega zavoda za pospeševanje mednarodnih evharističnih kongresov.

V drugi polovici 19. stoletja so v Franciji in v drugih evropskih deželah že zelo zastrupljale versko življenje zmote razkristjanjenja in novega poganstva: naturalizem, materializem, racionalizem in laicizem. Tudi brezboštvo in brezverstvo sta začela vedno bolj dvigati svojo glavo.

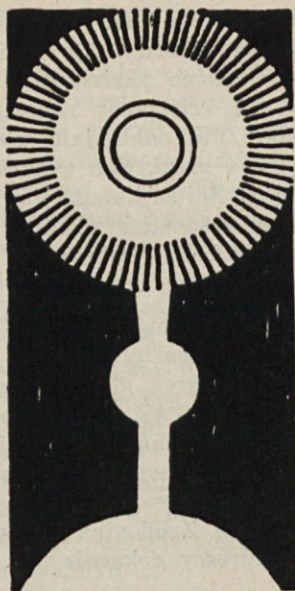
Dobri kristjani so pod vodstvom skrbnih duhovnikov začeli iskati pripomočkov za uspešen boj proti tem nevarnim zmotam. Prišli so do prepričanja, da bi moglo biti neizčrpen vir teh pripomočkov češčenje Jezusa v svetem Rešnjem Telesu. Zato so začeli na vso moč širiti ljubezen do Kristusa v tabernaklju. Ljubezen, ki jo ima do nas Kristus, ni samo naravna, zunanja in človeška, ampak nadnaravna, neizmerna, božja. Zato je velikega pomena za versko življe-

nje. Evharistični kongresi, ki mno-
že in poglobljajo vero v skrivnost
Jezusove pričujočnosti v svetem
Rešnjem Telesu in ljubezen do
njega, jim morejo biti v veliko po-
moč pri tem apostolskem delu.
Z njihovo pomočjo bodo vedno več-
je množice obvarovali zmot in jih
ohranili zveste Kristusu, ki je luč
sveta, pot, resnica in življenje.

Niso se zmotili. Duhovni sado-
vi evharističnih kongresov so bili
vedno bogatejši. To je bilo zna-
menje, da jih hoče in blagoslav-
lja Bog. Kakor je njihova začetni-
ca in ustanoviteljica s svojim šir-
jenjem češčenja sv. Rešnjega Te-
lesa spolnila božjo voljo, tako spol-
njujejo božjo voljo vsi, ki to
češčenje širijo posamezno ali skup-
no, saj s tem rešujejo in osreču-
jejo na najlepši in najuspešnejši
način človeško družbo.

Mednarodni, narodni in pokra-
jinski evharistični kongresi so hi-
tro zacveteli po vsem svetu. Cer-
kev jih je pozorno spremljala. Že
papež Leon XIII. jih je pohvalil
in odobril. Za njim so to storili
vsi drugi papeži. Sedanji papež
Pavel VI. pa jim je izrekel naj-
večje priznanje. Udeležil se je
osebno 16. septembra 1972 itali-
janskega narodnega evharističnega
kongresa v Vidmu. Kristusov na-
mestnik na zemlji, najvišji pogla-
var svete Cerkve, se je pridružil
preprostem vernemu ljudstvu,
skupno z njim molil Gospoda, skri-
tega v hostiji in ponavljal: „Ti
si Kristus, Sin živega Boga!“

AVSTRALIJA: KRAJ 40. SVE- TOVNEGA EVHARISTIČNE- GA KONGRESA

Avstralija meri: 7.694.208 km
(malč manj kot 3 Argentine).
Prebivalcev ima 12.730.000. Zna-
na mesta so: Sydney: 2.800.000
prebivalcev; Melbourne: ima
2.373.000 prebivalcev; Brisbane:
833.300 prebivalcev; Adelaide:
806.000 prebivalcev. Glavno me-
sto pa je Canberra, ki ima le
124.000 prebivalcev. Po veri je
60% protestantov, 21% pa ka-
toličanov. V Avstraliji je moč-
na skupina Slovencev.

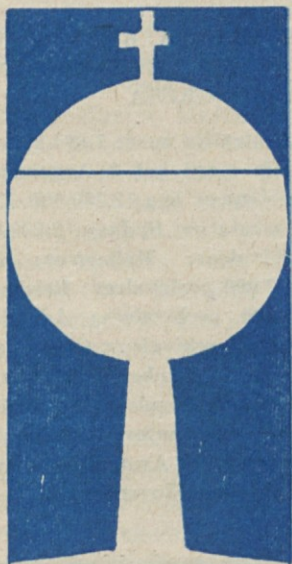
*Ali so se evharistični kongresi
res preživeli?*

Po zadnjem II. vatikanskem cerkvenem zboru se je tudi vera v evharistično skrivnost v srcih nekaterih kristjanov nevarno zamajala. Zato odklanjajo vse, kar je z njo v zvezi, tudi evharistične kongrese. Zdi se jim, da jim manjka prave resnosti in globine; da so ljudem le bolj v zabavo ko v duhovno korist.

To bi se moglo zgoditi samo tam, kjer bi pri pripravi na evharistični kongres gledali samo na zunanji sijaj, nič ali premalo pa na vero v evharistično skrivnost in na pravo evharistično pobožnost. Toda to se ni nikjer zgodilo. Nasprotno! Zgodovina evharističnih kongresov dokazuje, da so se

duhovniki in verniki vedno več mesecev temeljito pripravljali nanje. Določili so si natančen cilj, ki ga hočejo s kongresom doseči in posebno osnovno misel, ki naj spremlja in vodi vsa zborovanja, prireditve, slovesnosti in pobožnosti. Evharistični kongres so množice, ki so jih zbrali, hoteli približati Kristusu in jih spraviti z njim. Zato so dali vsem možnost in priložnost, da so mogle opraviti spoved, se udeležiti Kristusove daritve in prejeti sveto obhajilo. Kadar so bile cerkve premajhne, da bi sprejele v svoje prostore vse množice, so duhovniki spovedovali zunaj na prostem, po ulicah, cestah in drevoredih. Zato so bili nekateri mednarodni evharistični kongresi pravo zmagoslavje vere v Kristusa v sv. Rešnjem Telesu in resnične ljubezni do njega.

Današnja razkristjanjena doba se kaj rada ponaša z velikanskimi nebotičniki, z mogočnimi železobetonskimi zgradbami, z množico najrazličnejših strojev, z napredkom, ki odklanjajo vero v Boga. Poza blja na starodavne, veličastne cerkve s svojimi lepo uglašenimi zvonovi, ki vabijo k božji službi. Prezira preproste cerkve in kapele po mestih in deželah, ki nam govoré in dokazujejo, da je Bog med nami, ki ga moramo moliti, ga ljubiti in mu služiti. Vsa ta znamenja božje pričujočnosti nam molče oznanjajo važno resnico: „Če Bog ne zida hiše, se zastonj trudijo vsi, ki jo gradijo.“ Prav zato imajo mednarodni, narodni in pokrajini-

ski evharistični kongresi velik pomen za današnjo človeško družbo, jo spominjajo na Kristusa v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, ki je Kralj resnice in življenja, Kralj svetosti in milosti, Kralj pravičnosti, ljubezni in miru, Kralj vsega človeškega rodú.

Kristus je tudi Kralj človeške družbe. Dana mu je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Ker se današnja človeška družba oddaljuje od Kristusa, Kralja življenja, pravice, ljubezni in miru, je v nevarnosti, da propade. Razkrajajo jo spori, neredi in sovraštvo. Kristus pa je postavil sv. Rešnje Telo, ki je zakrament edinosti, bratstva in ljubezni. Ta zakrament je edino zdravilo za današnjo duhovno bolno in razdvojeno človeško družbo. Prav zato imajo mednarodni, narodni in pokrajinski evharistični kongresi tudi danes izredno velik pomen. Ti kongresi se resno prizadevajo, da bi se vse družine narodov, ki jih je greh ranil in razdvojil, podvrgle milemu in pravičnemu kraljevanju Kristusa, Kralja resnice in ljubezni.

Apostolska dela poročajo o prvih kristjanih, da so bili stanovitni v nauku apostolov in bratski skupnosti, v lomljenju kruha in molitvah. Lomljenje kruha pomeni Kristusovo daritev, sveto mašo, med katero so prejemale sveto obhajilo, Kristusa, Kruh življenja. Kristus, ki so ga prejemale, jih je združeval v eno božjo družino. V medsebojni ljubezni in dobrodelnosti so se tako odlikovali, da

ni bilo med njimi revežev. Gospodova daritev, Evharistija, bogoslužje in skupna molitev so bili neporušni temelji njihove verske skupnosti in edinosti. Apostolska dela pravijo, da so bili prvi kristjani enega srca in enega duhá. Bili so vedno skupaj, hvalili Boga in polni ljubezni udeleževali skupne molitve in Gospodové daritve. Ker so vedno delali dobro, so bili priljubljeni pri vsem ljudstvu.

Motijo se torej tisti, ki trdijo, da so se evharistični shodi preživeli, da nimajo več nobenega pomena za današnjo družbo. Evharistični kongresi rešujejo človeško družbo propada, ker jo vabijo h Kristusu, ki je v Zakramentu ljubezni največji učitelj edinosti in bratstva.

Gregor Mali

Ameriški Times o našem Baragu

Nagla pospešitev kanonizacije našega svetniškega kandidata

Pod tem naslovom prinaša največji ameriški časopis New York Times z dne 19. septembra 1972 poročilo o Baragovem škofijskem postopku v Marquettu (ZDA) ki je srečno sklenjen. Poročilo se glasi:

MARQUETTE, Mich., 18. sept. Prvi korak do razglasitve Friderika Barage, katoliškega misijonarja iz 19. stol., za svetnika je tukaj napravljen, ker so listine posebnega sodišča zbrane za pregled v Vatikanu.

Škof Baraga, rojen v Sloveniji leta 1797, je prišel v Ameriko leta 1830 kot misijonar ter deloval 37 let med Indijanci v Michiganu in delih Winsconsina, Minnesote in v kanadski provinci Ontario. Bil je prvi škof v škofiji Sault-Ste. Marie-Marquette, kjer je umrl leta 1868 in bil tam pokopan v kripti stolnice sv. Petra.

Pričevanja, ki jih je obravnavalo to sodišče, predstavljajo več kot 3 leta raziskav. Vodila jih je večinoma tukajšnja škofijska Baragova zveza.

Po besedah Charlesa J. Strelicka, sodnika pri tem cerkvenem sodišču, sta med pričami gospod in gospa Chauncy Moran in Big Baya, ki sta pričala, da se je go-

spod Moran zatekel v svojih molitvah k Baragu, je bil uslišan in je ozdravel od raka na ledvici.

Gospod Strelick pravi, da je druga priča Bernard Lamhert, 43-letni notar iz Baraga County in pisec njegovega življenjepisa. Pričeval je, da je bil po molitvah k škofu Baragu ozdravljen od artritisa. Njegov „čudež“ je ena izmed stvari, ki naj jih razsodi Rim, pravi gospod Strelick.

ODLOČIL BO PAPEŽ

Zadevo za kanonizacijo škofa Baraga je uradno začel v juniju prevzvišeni gospod Charles A. Salatka, marquetteški škof. Določil je sodišče, katerega člani so bili: dva duhovnika kot sodnika prisednika ob gospodu Strelicku. en postulator, (duhovnik, ki deluje kot tožilec), zagovornik vere (nekakšna zmes vražjega advokata in vohljača, ki pazi, da se postopek pravilno razvija) ter dva zapisnikarja.

Razprave te vrste se imenujejo informativne, ker je njihov namen obvestiti Vatikan, da škofija predlaga določenega kandidata za svetništvo ter razloge za to

V Vatikanu pretrese zadevo kongregacija za zadeve svetnikov.

ki lahko krajevno sodišče zaprosi za nadaljnja pojasnila.

Končna odločitev je papeževa, a temelji na sklepih kongregacije.

Če bo škof Baraga razglašen za svetnika, bo to drugi Amerikaneec, ki bo tako počaščen. Prva je bila mati Frančiška Cabrini iz Chicaga.

Trije Amerikanci so bili razglašeni za blažene, to je stopnja, preden je nekdo razglašen za svetnika. To so mati Elizabeth Seton iz New Yorka, škof John Neumann iz Philadelphie v 19. stol. in sestra Rose Philippine Ruchesne, ustanoviteljice Družbe presv. Srca v Ameriki.

Indijanska žena Catherine Tekawitha iz časov pred revolucijo je tudi med redkimi Amerikanci, ki pridejo v poštev za kanonizacijo.

Ker od tistih, ki so poznali škofa Baraga, ni nihče več živ, so veliko večino pričevanj za marquetteško sodišče pripravili duhovniki in znanstveniki, ki so prebrali in zbrali številne misijonarjeve spise. Ti vsebujejo priredbe, abecednike in slovnice (pisane v čipvejščini, angleščini, francoščini in nemščini) ter zgodovinske spise.

NEKATERI INDIJANCI NASPROTUJEJO

Preden so v prvi polovici 19. stoletja na michiganskem Gornjem polotoku začeli kopati baker in železovo rudo in krčiti

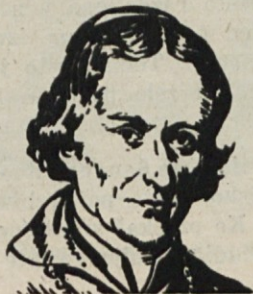
gozdove, so bili Baragovi verniki Indijanci. Tako je večina pričevanj posvečena misijonarjevemu delu med Indijanci, katerim je pomagal do samouprave in do krščanstva.

Ko so Strelicka vprašali, ali misli, da imajo današnji Indijanci škofa Baraga za svetnika, je odgovoril, da obstaja mala skupina mladih Indijancev, ki ga ne marajo, ker je govoril o njihovih prednikih kot o divjakih in poganih.

„Toda to so bili tehnični izrazi tistega časa, ki niso imeli istega poniževalnega pomena, kot ga imajo danes,“ pravi Strelick.

Vendar Strelick misli, da so razlogi za kanonizacijo škofa Baraga tako trdni, da bo do razglasitve trajalo komaj tri ali štiri leta, čeprav navadno to zahteva mnogo več časa.

(Objavljeno v The New York Times, torek, 19. septembra 1972. Podobna poročila so prinesli tudi drugi ameriški časopisi kakor „Detroit News“, „Catholic“ in „Baraga Bulletin“.)

KITAJSKA, kot sem jo jaz videl

V 1. letošnji številki naše revije smo objavili 1. del članka, ki ga v tej nadaljujemo in ki ga bomo končali v marčevi številki.

Življenjska in kulturna raven

Naravno je, da človek želi spoznati predvsem, kakšno je in kako živi „ljudstvo“ na Kitajskem. Prvo mesto, ki smo ga obiskali, je Šanghaj. Pred l. 1949 je bilo veliko mednarodno mesto, v katerem so tuji koncesionarji po eni strani razvijali intenzivno trgovsko dejavnost, po drugi strani pa držali mesto razdeljeno v sektorje in med prebivalstvom izvajali diskriminacijo. Toda mesto je bilo hrupno in zelo podobno Hong Kongu.

V sedanjosti je Šanghaj stoddobno kitajsko mesto po prebivalcih in vladi. Ko prečkaš središčne ulice, se začudiš zavoljo gostote pre-

bivalstva. Prava človeška reka se preliva iz enega kraja v drugega in se razliva tudi čez pločnike. Po sredi ceste vidiš vse polno biciklistov. Bicikel je najbolj razširjeno individualno vozilo na Kitajskem. Ta podoba se ponavlja v vseh kitajskih mestih, ki smo jih obiskali.

Glavna šanghajska avenija ima v središču mesta številna poslopja, ki so bila zgrajena pred l. 1949 v stilu prvih desetletij stoletja. Velika avenija ob bregu reke Hoangpo je obdana od vrste visokih poslopij, ki so zvečine tudi še iz časa pred revolucijo.

Tukaj posebno nas osupne množica, ki napolnjuje avenijo in park, kot če bi bil prazničen dan. To je trajno in gotovo izrabijo sončni dan delavci, ki so danes prosti. Tu in tam tudi vidiš koga s fotografskim aparatom. Sprehajamo se med to množico in seveda zbudimo pozornost in mnogi nas obdajajo in hodijo za nami. Čutimo se v resnici tujce, vendar ljudje nas gledajo s spoštovanjem.

Kar se tiče mestnih vozil, so poleg biciklov na razpolago tudi javni avtobusi, skoraj vedno trolebusi. Srečujete tudi precej tovornjakov, ki si težavno utirajo pot, neprestano trobeč, med kolesarji in pešci. Avtov je zelo malo. V dneh, ko smo se mudili v Šanghaju, sem videl le pet ali šest avtov, ki so peljali kakšno uradno poslanstvo. Parkirane avte je seveda obkrožalo veliko radovednežev.

V Šanghaju smo obiskali prvič

dve veletrgovini, eno splošno in drugo z jestvinami. Bili sta polni ljudi, ki so nakupovali, saj so v njih prevladovali najosnovnejši predmeti za dom in za življenje, od čevljev pa do tipičnih kitajskih čepic ali nepogrešljivih termovk, ki so na Kitajskem zavoljo pogostne postrežbe s čajem silno koristna reč. V trgovinah z jestvinami lahko vidiš od mesa pa vse do konzerviranih izdelkov in sadja.

Poleg osnovne življenjske ravni, ki jo opaziš na cesti, lahko tudi kmalu opaziš širjenje kulture na ljudski ravni. V Šanghaju kot v Pekingu smo obiskali več šol, zavodov in otroških vrtcev. Tam smo lahko ugotovili, kako si na Kitajskem prizadevajo, da bi končali z analfabetizmom. Ljudske in srednje šole ter univerze kažejo strogo podobo discipline in dela pri učiteljih in učencih.

Obiskali smo tudi enega izmed enajstih Pionirskih domov v Šanghaju. Te ustanove sodelujejo s šolo v izvenšolskem času in nudijo razvedrilo, športno udejstvovanje, pouk, telesno vzgojo in zlasti družbeno vzgojo. Ta obstoja predvsem „v študiju spisov prezidenta Mao-cetunga, v kritiki meščanske ideologije, v zbujanju revolucionarnega duha v otrocih in v zavzetosti za zatiranje narode, ki jih tlačijo vojna politika in imperializem.“ Tako so nam označili „družbeno vzgojo“, ki jo dajejo otrokom.

V Pionirskem domu v Šanghaju so nam priredili tako prisrčen

sprejem, da nas je ganilo, ko smo gledali otroke, ki so nas obkrožali in vihteli velike papirnate rože in vence in peli pred nami refrene dobrodošlice. Težko je popisati prisrčno ljubezen, ki so jo ti malčki zbudili v nas. Isti vtis in podoben sprejem smo dobili tudi ob obisku mnogih drugih vrtcev, ki smo jih obiskali.

Na splošno smo videli prebi-valstvo prijazno in nasmezano. Na ta način so delali čast tradicionalni kitajski vliudnosti. Videti so tudi zelo snažni. Kar je pa še posebej zbuvalo našo pozornost, je izredna snažnost cest in javnih

Pater Ismael Quiles D. J.

sprehajališč. Ob vsakem času je bilo videti, kot da bi bilo pravkar pometen.

Podoba naroda, ki lahko živi in ki dejansko živi neko raven sreče, je nesporna, razvidna.

Stanovanjska raven je osnovna in stroga. Obiskali smo nekaj ljudskih stanovanj. Ta obstojajo iz ene same sobe za zakonski par, ki služi za spalnico in jedilnico. V primeru, da imajo otroke, dobe še drugo sobo po številu otrok. Kuhinja in stranišče sta skupna za vse stanovalce istega nadstropja.

Isto moremo reči glede prehrane. Znakov lakote ni videti. Na splošno so dobro hranjeni in zlasti otroci so videti zdravi. Toda hrana je skromna, obstoječa v osnovni enolončnici riža, zelenjave in mesa ali ribe. V prehranitvenih prodajalnah vidiš mnogo izdelkov. Cene nekatere zelenjave in riža so nizke. Cene drugih predmetov so se pa nam zdele že precej visoke v primeri s plačami, zlasti še cene sadja.

Plače so nizke. Najmanjša plača je navadno okoli 35 yuanov na mesec, kar je približno 16 ameriških dolarjev. Na deželi je plača še nižja. Povprečna plača delavca je 50 (23,50 dolarjev), najvišja pa 100 (45 dolarjev). Toliko zaslužijo zelo specializirani delavci in kvalificirani profesionalci.

Primerov prave bede v obleki sem videl zelo malo v velikih mestih, malo več v mestih notranjo-

sti, vendar številčno tudi malo. Kar me je najbolj presenetilo, je to, da še vidiš rikšo, osebni voz, ki ga vleče človek. Isto velja tudi za male vozove, ki jih vlečejo ljudje in jih vidiš zelo pogosto. V njih prevažajo vsakovrstno blago, opeko, zelenjavo, cementne nosilnike, gnoj ipd. Včasih vidiš vso družino, ki vleče z različnimi vrvmi za voz.

Na vlaku smo potovali v vagonu prvega razreda, ki je zelo udoben in čist. Poleg nas šestih je bil le kak posamezen Kitajec, ki je nosil vojaško uniformo. Drugi vagoni so bili ljudskega razreda in so bili natrpani z navadnimi ljudmi in vsakovrstno prtljago.

Kitajski delavec si lahko privošči, da gre v kako ljudsko restavracijo. Ne morejo pa obiskati prvorazrednih restavracij, kjer vam lahko postrežejo s klasičnimi kitajskimi jedmi. Nas so počastili v nekaterih teh restavracij. Jasno je, da ta hrana ni dosegljiva za narod, ampak rezervirana za tujce in visoke funkcionarje.

Moralnost in strogost običajev v javnem življenju sta otipljivi. Mladina se vede urejeno in disciplinirano v šoli, na univerzi in pri razvedrilu. Vtis imam, da so sprehajališča, vrtovi in parki glavno razvedrilo. Kinov in gledališč je malo in so zato gotovo skoraj zmeraj polni.

Kot je videti, je videz življenja — lahko rečemo — zadosten, toda strog, bolj nizek in siv. Kitajski

delavec preživlja čas med delom in domom. Privadil se je tej življenjski ravni in ne čuti potrebe in želje, da bi si izboljšal. Težiti more le po tem, da s trdim delom tekmuje za gradnjo socializma.

To pa ne ovira, da ne bi imel po socialističnem pojmovanju ideala, dvigniti življenjsko raven ljudstva in se približati bogati potrošniški družbi. Pogosto so nam ponavljali: „Gotovo je, da ima kitajski narod nizko življenjsko raven, zato pa si prizadevamo, da bi zvišali možnosti ljudske potrošnje in zvišali njegov življenjski standard.“

Ta ideal je pa še oddaljen, saj je zapisal sam prezident Mao, da bodo pretekla še cela desetletja, da se bo Kitajska lahko imenovala bogato deželo. Vsa ta generacija se bo morala žrtvovati, da bo dosegla paradiž, ki ji ga obljublja socializem.

KITAJSKA, PROIZVOD MAOCETUNGA

Vtis, ki ga napravi človek s ceste, kaže, da se nahajamo v deželi, v kateri sta red in disciplina bistvena dejavnika.

Obiskali smo številne tovarne, ki so na en ali drug način delale vtis dežele v razvoju. Še v relativno manjših mesih za Kitajsko, kot sta Suchow in Usi, vsako s približno pol milijona prebivalcev, in v poljedelski coni, je videti številne tovarne. V Suchowu npr. so nas informirali, da je tam sedaj več kot 400 tovarn.

Obiskali smo tam tovarni za svilo in vezenje. Veliko je tudi rokodelskih delavnic.

V drugem mestu notranjosti, Wujanu, z dva in pol milijonom prebivalstva, smo videli ogromen železarski kompleks s štirimi visokimi topilnimi pečmi za železo in 7 livarnami za jeklo. Ima 63 tisoč delavcev, 7.000 uradnikov in 3.000 tehnikov in zavzema 5 km². Povsod poudarjajo prizadevanja za napredek težke in lahke industrije. Ne moremo se ubraniti vtisa, da dežela sloni na strukturah, ki poganjajo razvoj v vseh smereh.

Drugi razvidni vidik „nove Kitajske“ je njena neodvisnost od tujega gospodstva. Ravno ta je eden izmed najbolj veljavnih in najbolj izkoriščanih motivov, ki jih Maocetungov režim uporablja za pospeševanje notranje enotnosti Kitajske. Kitajski zgodovini sta vtisnila močan pečat kolonializem in imperializem različnih dežel. Jasno je vidno, da je kontinentalna Kitajska utrdila svojo lastno narodnost nasproti vsem tujim blokom.

Zatrta je znane „koncesije“ tujim državam v različnih mestih, posebno še v Šanghaju. Te so res nudile nekatere ugodnosti, bile pa so jasen znak slabotnosti domače vlade in žaljive za kitajskega duha. Zelo pogosto so med našimi obiski omenjali tolmači narodno sramoto zavoljo teh koncesij, ki so bile eno izmed vidnih

znamenj kolonializma, „ki so ga tolerirale šibke, prodane in izdajalske vlade, ki se niso brigale ne za narodno premoženje ne za blaginjo ljudstva“.

Dejstvo, da se je Kitajska postavila po robu ne le Japonski, Združenim državam Amerike in drugim zapadnim državam, ampak da je razglasila tudi svojo gospodarsko in politično neodvisnost od Sovjetske zveze, je utrdilo zavest narodne osvoboditve ne le znotraj Kitajske, marveč tudi v tujini.

Ni čudno, da se je ustvarila silna narodna mistika, ki jo je Maov režim povezal s socialistično mistiko. To mistiko smo dojeli v vseh okoljih, ki smo jih obiskali. Opazna je tako v pesmi otrok v otroških vrtcih kot v uradnih razgovorih. Zavoljo te mistike je nemara ljudstvo sprejelo z odločnostjo Maovo geslo, ki sem ga videval pogosto med mnogimi propagandnimi reki, ki jih je polno v vseh kitajskih mestih in v nodeželiu: „Trdo delo in samovzdrževanje.“

Ta nacionalistična mistika je tesno povezana s socialistično mistiko. Vsa vzgoja je usmerjena v osebno nesebičnost in v prid skupnosti. Do neke mere pojmujejo ne le kot negativno, ampak kar protirevolucionarno vsako prizadevanje za zboljšanje osebnega stanja z boljšimi službami in višimi plačami.

Pravi ideal in hrepenenje delavca naj bi bil v tem, da bi

delal več in bolj trdo za zgradnjo socializma. Vsak dan se širijo zgodbe o požrtvovolnih delavcih, ki se odlikujejo za ta ideal, tako da se na vseh koncih in krajih navaja kitajskega delavca, da bi delal čim bolj uspešno in s čim večjo osebno nesebičnostjo.

Druga črta mistike je „internacionalna“. Zelo pogosto so v razgovorih omenjali „prijateljstvo med narodi“ kot enega izmed idealov Kitajske in to ne le javni funkcionarji, ampak tudi tehniki, ki so nam razlagali delovanje tovarn ali šol. Pogosto sem slišal besede „najprej prijateljstvo.“ V skoraj vseh večjih mestih obstoja t. i. „Prodajalna prijateljstva narodov“, namenjena za tujce. Vsi proizvodi so tam bolj izbrani in zamenjava denarja olajšana. Večkrat sem tudi videl velike lepake ali stenske slike, kjer so možki in ženske vseh ras povezani z idealom prijateljstva. Vse to dela vtis, ko da je Kitajska tista, ki pospešuje prijateljstvo med narodi. Zanimivo je videti, kako to témo predstavljajo na šolskih prireditvah in v otroških vrtcih.

Na žalost pa ta ideal zamenjujejo z napadalnim revolucionarnim duhom in posrednim hui-skaniem na vojno. Ni mogoče pozabiti Maovega gesta, ki smo ga večkrat slišali: „Vsak dober član komunistične partije se mora zavedati: politična oblast izhaja iz puškine cevi.“

(Bo šc)

Svetovni boj proti nepismenosti

Medtem ko danes Evropa razpravlja, kako bi preuredila šole in vseučilišča, da bi bolj odgovarjala stopnji izobrazbe, ki so jo dosegli ljudje, ki živijo v ugodnih razmerah, še 43 odstotkov prebivalstva v Južni Afriki ne zna ne brati ne pisati. To prebivalstvo ne razpravlja o različnih kulturah, ker še nima nobene prave kulture. Ločeno je od sveta. Živi ob robu socialnega, političnega in gospodarskega razvoja, ki ga ne more razumeti in ga ne izrabiti, čeprav občuduje velike spremembe, ki jih opazuje v svoji okolici.

Prizadevanje Vzgojne organizacije Združenih narodov (UNESCO)

Površno opazovanje teh afriških rodov bi nas moglo pripeljati do tega, da bi jih zaradi nedelavnosti, otopelosti in zaostalosti obsojali in se jim posmehovali. Toda zavedati se moramo, da ima njihov način življenja globoko duhovno podlago. Čeprav so te dežele samostojne, so ohranile iz svoje preteklosti zgodovine: kmetijska veleposilstva; stare pravice plemstva, ki ni pripravljeno za noben razgovor z navadnim ljudstvom; pomanjkanje socialne delavnosti in razgibanosti srednjega sloja, ki je tako značilen za evropsko kulturo.

Četudi je neznanje branja in pisanja samo en vzrok zaostalosti v razvoju, je vendar to hud udarec za tehnološko dobo, v kateri živimo. To zadevo je nujno potrebno reševati. K temu nas priganja 42 odstotkov, 237 milijonov vseh prebivalcev na zemlji, ki še ne znajo brati in pisati. Med temi je 426.000 starih manj ko 15 let. V južni Ameriki so neizmerne zemeljske površine, ki še niso ne naseljene in ne obdelane. V njih so skriti zakladi, ki še niso izčrpani. Na tej celini živi mnogo prebivalcev brez osnovne vzgoje in izobrazbe kljub temu, da so se različne ustanove vneto prizadevale, da bi odpravile neznanje branja in pisanja. Bodočnost različnih dežel Latinske Amerike je odvisen od načina vzgoje, ki jo bo prejemal ta rod.

Mednarodna vzgojna organizacija združenih narodov (UNESCO)

je na svojem IX. glavnem zborovanju v New Delhi leta 1956 odobrila splošni, večji načrt za odpravo nepismenosti. Temu načrtu so se potem pridružili manjši posebni načrti, med katerimi sta tudi važna načrta za Ekvador in Venezuelo. Ta dva načrta sta hotela uresničiti svetovne predloge za uradno pobijanje nepismenosti. Mednarodno zborovanje za zavarovanje človekovih pravic v Teheranu 1968 je povabilo vlade držav, v katerih je še nepismenost, naj pomnože duhovne in tvarne pripomočke za boj proti njej. Tiste države, ki nimajo več teh vprašanj, pa naj okrepe in pomnože svoje sodelovanje in svoje podpore, da bo mogoče izvesti načrtni pouk žena in mož, ki še ne znajo brati in pisati.

Današnje stanje

Toda sestavljeni načrti in velikanski finančni prispevki še niso zadostovali, ker je na vsej latinoameriški celini še vedno po štirih letih 43 odstotkov nepismenih oseb. Kubo so leta 1961 proglasili, da nima več nepismenosti; Argentina, Čile in Urugvaj pa imajo manj ko 20 odstotkov nepismenih prebivalcev. V Braziliji je še 40 milijonov nepismenih. V Ekvadorju, Kolumbiji in Mehiki niha nepismenost med 30 in 40 odstotki. V Guatemali, Hondurasu in Boliviji doseže 60, na Haití pa 89,5 odstotkov.

Posledica zaostalega razvoja

Nepismenost je sad zaostalega razvoja in je v zvezi z njegovimi posledicami. Te posledice so prepočasna industrializacija, pomanjkanje primernih zgradb, zlasti stanovanj; težave sožitja med domačini in tujci; pomanjkanje prevoznih sredstev, predvsem pa beda, ki jo mora prenašati veliko ljudi v svojem življenju. Zaradi bede umrje tri četrtrine prebivalcev na zemlji, tudi tistih, ki so v kmetijskih naselbinah, četudi je med njimi narodni prirastek 3,5 odstotka, eden izmed najvišjih na svetu. Ta ugotovitv dokazuje, da samo 20 odstotkov prebivalcev dokonča v šolski dobi redno osnovno šolo. Drugi jo obiskujejo le od časa do časa ali pa beže in gredo delat na polje, ker ne verjamejo, da bi jim obisk šole mogel izboljšati življenjske razmere. Zato je zelo značilna ugotovitev, da na vsak odstotek nenismenosti v mestih pride 2,8 odstotkov nepismenosti na deželi.

Ovire pri delu za odpravo nepismenosti

Ker politične oblasti pomanjkljivo nadzorujejo šolske podpore in ker se menjavajo, ni nikoli mogoče dati popolnega zagotovila, da se bodo načrti, določeni za šolo, natančno izvedli. Druga ovira pri delu za odpravo nepismenosti pa je prizadevanje nekaterih, ki bi radi v eni ali drugi deželi Latinske Amerike

vpeljali način evropejskih šol. Toda ni dovolj, da se posameznik nauči le brati in pisati, ampak je potrebno, da dobi tudi zanimanje za svet, ki ga obdaja in se prepriča, da more uspešno sodelovati, da se bodo izboljšale življenjske razmere med ljudmi v kraju, v katerem zdaj živi. Če posameznik do tega prepričanja ne bo prišel, bo kmalu pozabil to, česar se je naučil. Le pouk, ki bo z znanjem branja in pisanja širil zanimanje za domačo zemljo in za družbo, ki živi v njej, bo dosegel, da se bo posameznik rešil bede in da bo pogumno reševal bede tudi druge.

Človeka je treba vzgajati z vcepljenjem v zgodovino

Nepismenost in zaostalost v razvoju sta dva obraza na istem telesu. Zato Mednarodna vzgojna organizacija govori o službeni dolžnosti dela proti nepismenosti. Ta dolžnost zahteva, da človeka, ki ga učimo branja in pisanja, vzgajamo tako, da bo dober in koristen član človeške družbe, da bo znal ne samo spremljati in občudovati današnji človeški napredek, ampak tudi sam pri njem uspešno sodelovati in ga prav uživati.

Odrasli človek, ki se je naučil pravkar brati in pisati, takoj hoče uživati vidne sadove svoje šole. V Venezueli in Ekvadorju so se tega dobro zavedali.

V Venezueli so izvedli v polje-

deljskih pokrajinah velike načrte za namakanje zemlje in za elektrifikacijo. Pri tem je sodelovalo okoli 20.000 odraslih, ki so jih učili branja in pisanja. V Ekvadorju so vzgojili na isti način 42.000 ljudi, istočasno pa v okrajih, kjer so ti ljudje živeli, začeli ustanavljati majhne industrijske edinice in poljedelske zadruge.

Najvažnejša vzgojna naloga je torej, vcepljati, vključevati človeške množice v razvoj njihove zgodovine. Vzgajati ljudstvo, ki je še na nizki razvojni stopnji, se pravi, pripraviti ga do tega, da se bo zavedalo odgovornosti, ki jo ima za svoje življenje in mu posredovati pripomočke, da se bo rešilo zaostalega razvoja in prišlo do tistega napredka, ki mu bo zagotovil dostojno, človeka vredno življenje.

Glavna podlaga razvoja je proizvodnja. Človek z vso svojo osebnostjo je najvažnejši proizvajalec. Nanj se opirata delo in proizvodnja. V zgodovinskem času, v katerem živimo, je bolj ko vse drugo potrebno, vzgojiti človeka, ki bo sposoben prav živeti v atomski dobi. To pa je edino mogoče doseči samo s tisto vzgojo, ki bo mogla popolnoma ugasiti žejo po znanju. Te vzgoje pa ne smemo odlašati na drugo stoletje, ampak jo moramo začeti že v desetletju, ki smo ga pravkar začeli.

Po L'Osservatore Romano
Gregor Mali

V DRUŽINI

Glava in sree v družini

V zadnjih desetletjih se je ženski svet veliko in upravičeno prizadeval, da bi dosegel čim večjo enakopravnost z moškim svetom. V tem hotenju je tudi res ogromno dosegel; v ljudskih šolah poučujejo že skoraj le ženske, celo na moških srednjih šolah je vedno več profesorice, na univerzah je skoro polovica študentk, danes imamo celo agronomije, arhitekture; zlasti v socialnem skrbstvu je mnogo ženskega vodstva, niti ne manjkajo predsednice vlad in držav. Ali pa je zato ženski svet danes tudi bolj zadovoljen in spoštovan? Mnoge in obsežne statistike pravijo, da ni. Zakaj je tako? Upravičena težnja po enakopravnosti je potisnila v ozadje veliko važnejšo skrb, skrb za enakovrednost žene z moškim, skrb da bi ženski svet v sebi čim lepše in čim bolj razvil in utrdil tisto, kar je bistveno zanj in najlepše v njem, kar ga usposablja za njegove posebne naloge, kar ga more zares osrečevati in obenem prebujati in ohranjati v moškem svetu iskreno spoštovanje in ljubezen do ženskega sveta.

Enakost med moškim in žensko

Temeljna enakost med moškini in ženskimi svetom je na najmočnejši način poudarjena že v začetku sv. pisma, ki pravi: „Bog je ustvaril človeka po božji podobi in sličnosti, moža in ženo ju je ustvaril“ (Gen 1, 27). Torej oba, mož in žena sta delo božje, sta božji podobi, kar pomeni, da oba nosita v sebi božje poteze, božje odlike: razum, svobodno voljo in višje čustveno življenje; to oba enako dviga nad vse ostalo božje stvarstvo in ju dela skupno z Bogom za vladarje vsega stvarstva! To posebej poudarja sv. pismo takoj v naslednjem stavku z besedami: „rastita in množita se, napolnita vso zemljo in si jo podelita“.

A da ne bi v tem poslanstvu bilo trenja med možem in ženo, ampak lepo sodelovanje, da ne bi bilo naveličanosti, ampak da bi vladala nenehna medsebojna privlačnost, povezanost, da bi se ohranjala celo potreba po lepem, spoštljivem, ljubečem sožitju, je Bog vsakemu določil čisto svojsko zemeljsko poslanstvo in ju tudi us-

posobil za to. Bog ju je ustvaril različna že po telesu, različna ne le po nekaterih organih, ampak kot znanost uči, različna tja do zadnjih najmanjših telesnih celic. Ta različnost pa, kot pravi znanost, povzroča, da moški svet drugače misli, čuti in ravna kot ženski svet, oba pa v skladu z bistvenim svojim naravnim poslanstvom. Še več: skušnja uči, da je življenje na zemlji tem lepše in tem bolj osrečujoče, da se moški in ženski svet tem bolj privlačujeta, spoštujeta in nesebično ljubita, čim bolj je eden in drugi ostal zvest svojim od Boga hotelim duhovnim razlikam. Skušnja tudi uči, da je ženski svet tem bolj nezadovoljen, pa tudi toliko bolj spoštovan, kakor manj je ponosen na svoje poslanstvo in kolikor manj je zvest svojim naravnim razlikam duha.

Razlike duha

Jih je nešteto; omejimo se le na nekatere, najpomembnejše med možem in ženo, očetom in materjo. Te razlike vladajo na splošno med moškim in ženskim svetom, a v družinskem življenju pridejo lažje in močnejše do svoje veljave. Obenem pa moramo tudi poudariti, da ni niti stoo odstotnega moškega niti stoo odstotnega ženskega značaja; poedinci in poedinke se mu le bolj ali manj približujejo. Oče ohranja navadno v družini podobo hladnega, treznega realista, ki previdno razmišlja, sklepa in logično išče rešitve raznim družinskim in često še bolj izven-družinskim problemom; misli ne le na danes ali jutri, ampak še raje za leta naprej; ima pred očmi premnoge možnosti, ugodne in neugodne, ki bi mogle zajeti družino, le v glavnih potezah; v na-

Prizor iz igre „Od pastirja do cesarja“, ki so jo uprizorili otroci iz San Justa
(Foto Jože Tomažević)

drobnosti pa se navačno ne spušča. Je po svoji naravi v družini tisti, ki usmerja življenje svojih, je glava družine.

Mati, ki nenehno živi v krogu družine, ki dan na dan opazuje stotine majhnih stvari, spremlja hladno očetovo avtoriteto s svojo bujno dómišljijo, misli na tisoče malenkosti vsakdanjega življenja; išče rešitve raznim problemom ne zgolj s hladnim razumom, ampak zlasti s toploto srca; ona „čuti“, kako bi bilo najboljšje rešiti to ali ono vprašanje; često ne zna z logiko razuma razložiti svojih načrtov in misli, a je prepričana, da ima prav. V hipu ima na dlani rešitve problemov, ki morda mučijo moža dneve in tedne in jim vendar ne najde rešitve. Psihologija pravi, da ženski svet življenjska vprašanja rešuje „intuitivno“ in zares najde tako često nad vse

Janez Gris iz Slovenske vasi

srečne rešitve, lahko pa pade tudi v hude zmote. Že to nam kaže, kako sta si pri urejevanju družinskih zadev oče in mati drug drugemu v veliko oporo, celo nujno potrebna; saj življenjske probleme srečno rešuje le razum tesno povezan s srcem.

Možkega zanimajo zlasti načelna, stvarna, abstraktna vprašanja; vsemu hoče priti do bistva pod vodstvom hladne resnice. Če očeta obiše kak prijatelj, navadno načneta razgovor o politiki, o kakem socialnem problemu, kako bi se rešilo to ali ono organizacijsko, tehnično vprašanje, itd. A če obiše kaka prijateljica mater, razgovor napeljeta navadno na osebna vprašanja, na osebne zadeve: na kuhinjo, otroke, moža, na druge prijateljice; ženski svet hoče deliti z bližnjim vse, kar čuti, doživlja, trpi; vse obravnava pretežno z ognjem srca, zato zelo pogosto pod vplivom simpatije in antipatije. Oseba je v ospredju osebni odnosi, ne stvarni odnosi; a to ne, ker bi žena ne bila sposobna za modrovanje, za logično razpravljanje, saj imamo med ženskimi svetom tudi velike znanstvenice, velike socialne voditeljice in organizatorke; a njena razumnost je bolj usmerjena v osebno problematiko, ki jo rešuje zlasti s srcem, dobrotnim razumevanjem. Za to ali ono abstraktno vprašanje se ogreje, če se ogreje prej za osebo, ki se je posvetila temu vprašanju.

Prav zato ženski svet laže in ne

posredneje razume svoje, lažje z njimi živi eno življenje in se zanje žrtvuje tako, da celo nase pozablja.

Versko življenje

Oba sta lahko globoko verna, a vsak pride do tega po svoji poti. po svoje služi Bogu in po svoje tudi v tem vpliva na druge, zlasti na otroke.

Moški svet gradi svojo vero bolj na razumu; išče logične dokaze za bivanje božje, za resničnost krščanstva, za neumrljivost duše, itd. Ko mu je to jasno, je njegova vera trdna; a tudi v tem primeru nima rad dolgih molitev. javnih pobožnosti; vero raje nosi v sebi.

Vernost žene

Vernost žene je topla, čustveno nastrojena, zgrajena bolj na življenjske razloge in močno odvisna od simpatij do tistih, ki vero oznanjajo. Svojo vernost rada, mora živeti tudi na zunaj. Zato jo molitev, javne pobožnosti in razni verski obredi močno pritegujejo; vera je zanjo življenje. Zato je mati veliko bolj kot oče sposobna otroku posredovati Boga, v njem prebuditi ljubezen do Boga, Kristusa, do verskega življenja. A vendar ta vernost mora dobiti močno oporo v moževi hladni, na razumu zgrajeni vernosti, ki je še posebej važna za doraščajoči fantovski svet.

Že te misli kažejo, da se mo-

Mirjam Klemenc
na mladinskem festivalu

ža po pravici imenuje za glavo družine, žena pa daje njeno oživljajoče, toploto ohranjajoče srce. Da telo ohranja življenje, morata delovati glava in srce; še več, to delovanje mora biti vzajemno, sicer je konec življenja. A kaj je v družini važnejše? Glava ali srce? Medicina pravi, da človek lahko živi celo mesec dni v nezavesti (to je, ko glava ne deluje), in se zopet zbudi in vstane; brez delovanja srca pa ne more živeti niti četrtrt ure. Papež Pij X, ta svetniški in izredno modri vrhovni voditelj Cerkve, je rad ponavljal: „Dajte mi resnično krščanske matere, pa bom prenovil vso družbo.“ Čim večji vpliv ima kdo, tem večja je njegova odgovornost.

Dr. Rudolf Hanželič

BORBA ZA NADOBLAST

Marta in Blaž sta mlada zakonca, poročena komaj nekaj mesecev. Nedelja je in sedita pri kosilu. Tišina. Med vso jedjo nista razen običajnih fraz spregovorila besede. Očividno je, da imata „tiho nedeljo“. Po končanem kosilu Blaž vstane, jezno zabriše prtček na mizo in reče:

„Zadnjikrat te vprašam: greva obiskat moje starše, da ali ne?“

„Ne!“

„Prav, kakor hočeš!“ Blaž pograbi suknjič in odide, pri tem pa ne pozabi zaloputniti vrat.

Marta se sesede nazaj na stol, skrije glavo med rokami in bridko zaihti.

„In zato sva se poročila?“

Odkar sta poročena, so se takele in podobne scene pogostoma ponavljale. Marta premišljuje: „Takole ne bo šlo naprej. A jaz ne morem ravnati drugače. Če bom že zdaj v vsaki stvari popustila, sem zapečaten. Potem se lahko kar pripravim, da bom vse življenje pokorna dekla, vedno na razpolago kapricam gospoda soproga. Vedno so se mi smilile tiste žene, ki živijo v večnem strahu pred lastnim možem. Ne in ne, meni se to ne bo zgodilo!“

Seveda, Marta ne ve, da se Blažu zelo podobne misli podijo po glavi: „Saj pravzaprav je neumnost, skregati se zaradi take malenkosti. Lahko bi šla popoldne v kino, kot je hotela Marta, zvečer bi pa obiskala moje starše in vem, da bi ne imela nič proti. Toda mož je gospodar in treba se je uveljaviti takoj prve mesece zakona. Če Marta misli, da me bo prelevila v enega tistih smešnih možičev, ki ponižno in vdano kimajo svojim ženam, če jim te le s prstom pomigajo, se zelo moti. Ne, Blaž. Copata pa ne! Bolje nekaj preprirov in solza v začetku, kot pa obžalovati kasneje.“

Uboga Blaž in Marta. Njuno mišljenje in ravnanje je posledica tistega razmeroma hitrega skoka iz tradicionalnega pojmovanja zakona in družine, v katerem je vladal patriarhat, v današnjo dobo in družbo, ki zahteva absolutno enakopravnost zakoncev z istimi pravicami, dolžnostmi in odgovornostmi. Gotovo je to ideal, je pa

tudi tako velik skok iz prejšnjega pojmovanja, da pogosto povzroča negotovost in iskanja.

Starši imajo pri tem veliko odgovornost. Oče, ki reče sinu pred poroko: „Le glej, da boš ti hlače nosil“ in mati, ki v strahu naroča hčeri: „Ne pusti si v vsem ukazovati, pokaži, da imaš tudi ti besedo!“ storita svojim otrokom prav malo usluge.

Ko bi jima rekla: „Naj bo vajina ljubezen nesebična, ne iščita samega sebe, vajino največje veselje naj bo v želji storiti drugemu dobro,“ bi prejela otroka zlat nauk, ki bi vodil njuno bodoče razmerje. Namesto borbe za nadoblast bi se med njima razvila ne borba, ampak tekma v velikodušnosti, uslužnosti in razumevanju. In le ta jima lahko prinese resnično srečo in mir.

MR

ZAKON, SKRIVNOST ZAVITA V LJUBEZEN

„SPLAČALO SE JE POROČITI“,

mi je rekla včeraj neka mlada žena. „Nikdar nisem mislila,“ je nadaljevala, „da more biti poročena ženska tako srečna.“

Verjetno sem se moral ob tem nehote zelo začuditi, ker me je pogledala z jasnimi očmi in z glavo prikimala besedam. Mož, ki jo je spremljal, ji je tudi z nasmehom pritrdil. Sedeli smo na terasi ob restavraciji in govorili o življenju, o njuni sedanjosti življenjski dobi. Nehote smo skrčili kramljanje izključno na njun zakon.

Pred štirimi leti sta se poročila in pred petimi tedni se jima je rodil drugi sinček. Živijo v lastnem domu. Več let sta hranila za nakup zemljišča in kasneje za gradbeni material. Dolge mesece sta v prostih urah počasi polagala kamen na kamen. On je bil zidar in vse obenem in ona mu je pri vsem pomagala. Skupni napor in delo sta ju še bolj združila. Vesta, kaj se pravi imeti svojo hišo, čeprav samo z najnujnejšimi prostori in z majhnim vrtom.

„Nič nama ni padlo z neba. Pazila sva na denar in delala,“ tako je mladi mož obujal spomine.

„Pa sva le nekaj dosegla,“ v ženinem glasu sem zaslutil pristno veselje pa zadoščenje in hvaležnost.

Mali v vozičku se je oglasil. Mamica je hotela vstati.

„Ni treba,“ in medtem je on že stopil k zibki, očetovsko pobožal sinčkovo glavico in previdno dvignil majhno, rdečkasto in jokajočo telesce. Podržal ga je na rokah. Ni mogel prikriti ponosa. Saj ima vso pravico, ali ne?

„Ja, ja,“ sem tiho vzdiknil. Hotel sem mu namigniti, da se mi je v glavi nekaj posvetilo.

„Kako?“ še z očmi me je vprašal.

„Zdaj pa vem, kaj se pravi biti oče,“ sem dopolnil prejšnji ja ja.

„In... kaj se pravi?“

„Nositi na rokah del samega sebe.“

„Točno,“ je priznal in se z ljubeznijo nasmehnil ženi in meni in malemu in vsemu svetu.

„Pa nositi na rokah svojo lastno prihodnost in smisel vsega svojega dela in ljubezni...“ Kot duhovnik in njun prijatelj sem jima iskreno govoril. Celo ganjen sem bil.

„Prosim, nikar ne bodite tako slovesni,“ je zaradi lepšega ugovarjal, „saj niso vsi dnevi tako polni sonca kot današnji.“

„Pa tudi če ne bi bilo vedno tako svetlo življenje...“ je vdano trdno rekla mlada mati. Ničesar ni dodala, a sem zlahko uganil, kaj je hotela reči. Da, sem si mislil, tudi skrbi, trpljenje in delo ohranjajo zakonsko povezanost.

Ko sem odhajal, sem bil srečen in hvaležen za bogat popoldan

Nisem mogel verjeti radijskemu napovedovalcu, ki je dopoldne poročal o izidu ankete med mladimi zakonci v Nemčiji. Vprašanje je bilo: „Ste v zakonu dosegli tisto srečo, kakor ste si jo predstavljali pred poroko?“ 85% žena je odgovorilo **ne** in 92% mož **da**. Kako le pojmujejo vsi ti zakonsko srečo? Da je samo v prijetnem medsebojnem dopolnjevanju na zgolj naravno-človeški ravni? Ali, da je sreča samo v spolnem zadoščenju ali samo v medsebojni všečnosti? Ali niso ti % znamenje, da manjka Boga v njihovem življenju?

Naj bo kakorkoli, jaz sem bil toliko srečen, da sem se srečal z eno od tistih žena, ki so našle svojo srečo prav v zakonu, ob možu in pri otrocih, v ljubezni in trpljenju, v veselju in delu.

^v
DRUŽINSKA

^v
POŠTA

Miklavž

ali Trije kralji ?

Ali naj otroke obdarujemo tudi za sv. Tri kralje, kakor je v Argentini navada?

V Argentini je veliko navad. vsak narod jih je prispeval po svoje, ko se je naselil na tej zemlji. Tako je tudi z obdarovanjem otrok. Po nekaterih družinah obdarujejo za božič, po drugih za svete Tri kralje, medtem ko bodi pri nas sv. Miklavž z darili za stare in mlade.

Čemu naj bi spreminjali svoje navade? Otrokom je treba razložiti, da je obdarovanje del družinske tradicije. Prav kakor družine iz španskega kulturnega kroga ohranjajo tradicijo sv. Treh kraljev in anglosaksonske in nemške družine obdarujejo pod božičnim

drevesom ne glede na to, na katerem delu sveta obhajajo božič, moramo tudi Slovenci živeti iz svojih tradicij in ne zametavati lastnega kulturnega zaklada iz pretirane želje po prilagoditvi. Važno je družinski navadi dati globoko in privlačno vsebino, ne pa zametavati jo pod pritiskom navad, ki jih uveljavljajo skupine z večjo samozavestjo.

V bistvu gre torej za problem družinske samozavesti, narodne zavednosti in rasti iz lastnih korenin v drugačnem okolju in ne le za — obdarovanje otrok.

Ne bodimo

prehitro zadovoljni!

Sin hodi v srednjo šolo. Doslej je imel v obeh prvih letih nekaj popravljanih izpitov, čeprav bi se jim mogel izogniti. Ne on sam in ne midva z možem ne moremo odkriti pravega nagiba, ki bi ga prepričal, da bi študij jemal bolj resno in urejeno. V ostalem življenju sva zadovoljna z njim, le študiral bi lahko bolje. Hvala lepa!

Kaj naj rečem? Zahvaljujete se za nasvet, ki ga v resnici morda niti ne želite. S sinom ste zadovoljni, da je len in površen, se vam ne zdi posebno važno, sicer bi ga odločneje vzeli v roke. Z neodločnostjo mu dajete potuho. Pomislite le, da je za fante študij v resnici delo. Če se ne bo navadil

resno študirati, tudi ne bo znal resno in odgovorno delati! Odgovornih ljudi pa ni veliko, in če boste še naprej tako zadovoljni — vaš sin ne bo nikdar med njimi. Sem prestrog? Se razumemo?

... življenje bodi ti delaven dan!

Ko vam pišem, se ravno začneja počitniški čas. Vsak si po svoje uredi poletje. A morda gredo ti meseci mimo nas brez tiste koristi, ki bi jo lahko dali družinskemu življenju in vzgoji. Morda mineva ta čas preveč samo v prijetnem življenju in je premalo izkoriščen za prav tiste razgovore, ki so lažje izvedljivi v naravi ali v daljšem skupnem življenju. Mišlim, da razumete?

Ne, ne razumem! Da vam življenje teče in uhaja brez koristi, da, to razumem, a ne vem, kaj naj vam na to odgovorim. To ni problem počitnic, ampak vašega življenja. O tem mi pišite, pa se bova lažje razumela. Srečno.

Naj se zatekam le k Mariji?

Ali ne bi bilo zadosti, če bi se zatekali le k Mariji, materi božji, ko vendar njena priprošnja več velja kot vseh ostalih svetnikov in angelov skupaj?

Odg.: Res je, da Marija presega v moči priprošnje vse druge blažene prebivalce nebes. Moč priprošnje svetnikov namreč odvisi od njihove svetosti — kdo pa bi bil mogel v tem pogledu primerjati Mariji? Iz tega bi sledilo tudi, da bi se kvečjemu zatekali še k najbolj slavnim in velikim svetnikom. Vendar ni odveč, da kličemo na pomoč tudi „manjše“ svetnike. Morda nam namreč ti vzbujajo večjo pobožnost, od večje ali manjše pobožnosti pa spet odvisi uspešnost molitve. Obenem bi zatekanje k samo enemu svetniku lahko povzročilo v nas naveščenost in monotonijo. Poleg tega imamo svetnike, ki so posebni zavetniki v čisto določenih potrebah. In končno je prav, da se da vsem božjim prijateljem dolžna čast in pa več skupaj bo lahko doseglo, kar en sam ne bi mogel doseči.

Zakramentalna pokora v prvi Cerkvi

Kar je bilo v stari zavezi nezaslišano, to je Gospod Jezus izvrševal v svojem javnem življenju: odpuščal je grešnikom njihove grehe in je to svojo božjo oblast po svojem vstajenju izročil svoji Cerkvi, to je apostolom in njihovim naslednikom. Ustanovil je zakrament pokore, po katerem se bodo kristjani, ki so imeli nesrečo, da so po krstu smrtno grešili, mogli spraviti z Bogom in si znova pridobiti izgubljeno posvečujočo milost ter z njo pravico do zveličanja.

Kako so apostoli in njihovi učenci — škofje in duhovniki — to sveto službo zakramentalne pokore izvrševali? Kakšna je bila sporkorna disciplina in praksa prve Cerkve?

O tem že dolgo časa razmišljajo, študirajo in pišejo katoliški teologi in zgodovinarji, zlasti zato, ker študirajo in pišejo o teh vprašanjih tudi protestantje, ki iz svojih dognanj izvajajo često neupravičene zaključke in na splošno zakramentalni značaj krščanske pokore enostavno zanikajo.

Ta zgodovinsko-teološki študij o zakramentu pokore in njegovi praksi v stari Cerkvi ni lahak. Skoraj dva tisoč let nas loči od za-

četkov krščanstva in težko je najti javnih dokazov o tem, kako so kristjani v prvih časih opravljali spoved in se tako spravljali z Bogom in s Cerkvijo. Mnogi resni katoliški teologi in zgodovinarji so mnenja, da prva Cerkev ni poznala ne prakticirala zasebne spovedi, ampak da je bila v navadi le javna pokora za velike, javne znane grehe. So drugi, pravtako temeljiti, ki temu ugovarjajo in uče, da je zasebna spoved obstojala že v prvi Cerkvi, torej od vseh začetkov. Ali večina se danes pridružuje prvim, med katerimi eden najvplivnejših Poschmann naravnost trdi, da zasebne spovedi v Cerkvi ni bilo vse do začetka sedmega stoletja.

Težko bo priti v tej zadevi do popolne jasnosti in gotovosti. V naše poučenje naj bodo tu podane nekatere ugotovitve, ki nam jih podajajo sami apostoli v svojih listih.

Sveto življenje — prva dolžnost kristjanov

Krščanska Cerkev v apostolskih časih časih je živela iz krstne milosti prerojenja. Zakrament krsta, po katerem so se včlenjali v Cerkev Judje in pogani, je pomenil kristjanom popoln prelom z gre-

hom; s Kristusom so v krstu umrli in z njim vstali v novo življenje milosti in svetosti. Da bi se kristjan težko pregrešil zoper Kristusa in zavrgel v krstu dobljeno milost, se je zdelo apostolom in prvim kristjanom nekaj nezaslišanega in izjemnega. Sveti Janez naravnost trdi, da bi moral biti smrtni greh v življenju kristjana nemogoč: „Kdor je rojen iz Boga, ne dela greha, ker njegovo seme — posvečujoča milost — ostane v njem; in ne more grešiti, ker je rojen iz Boga“ (I, 3, 3). Sveti Janez ima pred očmi popolni prelom s Kristusom, odpad od vere ali njeno zatajenje. „To je greh, ki je za smrt“ (I, 5, 16). Glede drugih grehov in slabosti pa svet apostol ve, da so tudi v Cerkvi vedno možni, ker kristjani pač živijo v svetu, so ljudje, ne angeli. Svet pa je poln skušnjav. „Karkoli je na svetu, je poželenje mesa in poželenje oči in napuh življenja“ (I, 2, 16). V tem spoznanju splošne človeške slabosti piše: „Ako rečemo, da nimamo greha, sami sebe varamo in resnice ni v nas. Ako svoje grehe priznavamo, je Bog zvest in pravičen, da nam naše grehe odpusti in nas očisti vse krivičnosti. Ako rečemo, da nismo grešili, ga postavljamo na laž — ker Bog ve, da smo vsi ljudje grešniki — in njegove besede ni v nas. Otročiči moji, to vam pišem, da bi ne grešili. Ako pa se kdo pregreši, imamo zagovornika pri Očetu. Jezusa Kristusa, Pravičnega. On je sprava za naše grehe; pa ne

samo za naše, marveč tudi za ves svet“ (I, 1, 8-10 in 2, 1-2).

Spokorna praksa v apostolski dobi

Iz povedanega bi sledilo, da so grehi prvih kristjanov obstojali v glavnem le v splošnih človeških slabostih, ki človeka stalno spremljajo, in se zanje ni smatrala potrebna zakramentalna odveza. Za take, bi rekli vsakdanje pregreške, je zadostovala skupna očitna spoved pri evharistični daritvi, podobno kakor jo molimo danes.

V teh prvih časih tudi še ni bilo ustaljenega razlikovanja med velikimi in malimi grehi. Sveti Pavel sicer v svojih listih na več mestih našteva različno vrsto grehov, ki naj se jih kristjani varujejo. Tako npr. piše vernikom v Korintu: „Ne motite se: ne nečistniki ne malikovalci ne prešuštniki ne mehkužneži ne hotniki moških ne tatovi ne lakomniki ne pijanci ne obrekljivci ne roparji ne bodo posedli božjega kraljestva“ (1 Kor 6, 9-10). In spet piše Galačanom: „Očitna pa so dela mesa in taka so: nečistovanje, nesramnost, razuzdanost, malikovanja, čaranje, sovraštvo, zdražba, zavist, jeza, prepirljivost, razprtije, ločine, nevoščljivost, uboji, pijančevanje, požrešnost in kar je temu podobno. O tem vam napovedujem, da kateri take reči počenajajo, ne bodo podedovali božjega kraljestva“ (Gal 5, 19-21). Večina od navedenih grehov so težki grehi, ne kateri bi se zdeli celo navadne

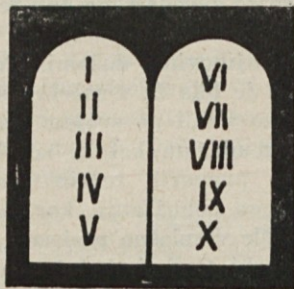

človeške slabosti. Vidi se, da apostol ni imel namena podati neko definicijo ali klasifikacijo posameznih grehov, ampak je svaril vernike pred mnogimi zelo razširjenimi pregrehami, ki bi jim morale biti v pohujšanje in pogubljenje. O spovedi teh in takih grehov pa ni v njegovih listih, kakor tudi v onih drugih apostolov nobene omenbe. Apostol Jakob sicer piše v svojem listu: „Priznavajte drug drugemu grehe in molite drug za drugega, da ozdravite“ (5, 16). Ali splošno je mnenje razlagalcev, da apostol tu ne misli na zakramentalno spoved, ampak na ponižno priznanje lastne grešnosti v znak spokornosti Tako tedaj v apostolskih listih nimamo dokazov za zasebno spoved.

Pač pa nam sveti Pavel podaja zgled stroge spokorne discipline, ko je šlo za veliko, javno znano pregreho, ki je povzročala v Cerkvi veliko pohujšanje. Je to primer nečistnika v Korintu, ki je živel s svojo mačeho, ženo svojega očeta, česar niti poganstvo ni dovoljevalo. Apostol se najprej prirožuje nad verniki, da so to kar nekam mirno prenesli in se niti niso zaradi tega užalostili. Odso ten po telesu, a navzoč po duhu, apostol njega, ki je tako storil, v imenu Gospoda Jezusa Kristusa in z njegovo močjo izroča satanu v pogubo mesa, da se duša reši ob dnevu Gospodovem (prim. 1 Kor 5, 1-5). To je bilo neke vrste izobčenje, izročeno po Pavlu nad grešnikom, obsodba, ki naj jo v

poslušnosti izyri korintska cerkvena občina, zbrana na svečanem zboru, a ne v pogubljenje grešnika — poguba mesa pomeni le dopuščenje, da mu satan škoduje —, ampak v spokorjenje in zveličanje. Grešnik si je to kazen vzela k srcu in se je spokoril. Apostol piše o tem v svojem 2. listu, kakšno leto za prvim: „Zadosti je zanj tista kazen, ki ga je zadela od večine, tako da mu nasproti rajši odpustite in ga potolažite, da se morda ne pogrezne v preveliko žalost, kateri je tak. Zato vas prosim, da se odločite za ljubezen do njega. Komur pa kaj odpuščate, mu tudi jaz (2 Kor 2, 5-10).

To je edinstven primer prve javne pokore, ki veže spokorjenje vernika na bratsko ljubezen in dopuščenje vse cerkvene občine. Obsodba in odveza sta dani po apostolu, predstavniku cerkvene oblasti. Za oboje pa je odgovorna cerkvena občina, ki naj se izkaže v poslušnosti apostolovim odločbam

Nebeški Oče nam je v zapovedih pokazal pot k sreči. Z božjo milostjo in resno voljo jih zvesto spolnujemo!

in v bratski ljubezni do spokorjenca.

Nekaj podobnega najdemo tudi v navodilih, ki jih daje sveti Pavel učencu Timoteju, škofu v Efezu. Uči ga, kako naj ravna z grešniki, duhovniki in verniki: „Kateri greše, jih posvari v pričo vseh, da se bodo bali tudi drugi. Rotim te pred Bogom in Kristusom Jezusom in izvoljenimi angeli, da se tega drži brez predsodka in nič ne delaj po naklonjenosti“ (1 Tim 5, 20-21). Naloga pastirja-škofa je čuti nad verniki in duhovniki, da bi vsi živeli po božji volji. Kadar pa grešijo, naj se njih grehi podvržejo sodbi Cerkve. „Nekaterih grehi so očitni in gredo na sodbo pred njimi, pri nekaterih pa gredo za njimi“ (1 Tim 5, 24). Enih grehi so javno znani, grehi drugih pa se odkrijejo šele po spovedi ali preiskavi. Vendar tudi tukaj apostol ne omenja zasebne spovedi kot del zakramentalne pokore.

Iz podanega moremo povzeti sledeče: Apostoli in njihovi prvi učenci so se zavedali, da jim je Jezus izročil sodno oblast nad verniki in njihovimi dušami. To oblast, ki je bila že v začetku stroga, pa so vršili po svojem pastirskem preudarku, kot se zdi le v izrednih primerih težkih grehov in velikega pohujšanja, kar je potem prešlo v splošno prakso v starokrščanski Cerkvi, kot bomo videli.

Sodba Cerkve je bila stroga in pokora je trajala dolgo časa, a

vedno je imela odrešilni značaj. Bila je klic k spreobrnjenju. S pokoro, ki jo je Cerkev grešniku naložila in jo je ta ponižno sprejel in opravil, se je grešnik spravil z Bogom in s Cerkvijo. Po sodbi Cerkve se je zopet upostavila pravica božja. Cerkev, ki jo je grešnik pohujšal in v njenem stremljenju po svetosti zadržal in oškodoval, po izvršeni sodbi in pokori vesela objame in zopet v občestvo milosti in ljubezni vključi izgubljenega sina, ki mu je tudi Bog v svojem neskončnem usmiljenju po odvezi Cerkve odpustil njegove grehe in ga ponovno priznal za svojega otroka in dediča nebeškega kraljestva.

Alojzij Košmerlj

Kaj pa na Kitajskem?

Na Kitajskem tolerirajo nekatere verske vaje. Prvi znaki verske tolerance so se pojavili v novembru 1971, ko je krščansko demokratiški poslanec Vittorio Colombo, član prijeteljske zveze s Kitajsko ljudsko republiko, obiskal Peking. Sedaj je cerkev Device Marije, ki je bila zgrajena pred tridesetimi leti, vsak dan odprta za božjo službo. V njej mašuje duhovnik Wang Ki-ting predvsem za inozemske diplomate in gospodarstvenike; prihajajo pa k sv. maši tudi Kitajci. Na Kitajskem je okoli dva milijona katoličanov, ki so člani domoljubne zveze, ki je odvisna od komunistične stranke.

Puščavnik v 20. stoletju

Plačanec je potrkal na vrata borne kolibe v alžirskem kraju Tamarasset.

„Kdo je?“

„Malani.“

„Kaj želiš?“

„Prinesel sem ti pošto.“

Vrata se odpro in med njimi se prikaže izsušena postava puščavnika. V resnici je le kost in koža, samo oči so prodorno žive in smehljaj mu obkroža ustne.

V trenutku ga člani roparske

bande zgrabijo, podro na tla in zvežejo.

Kmalu nato so padli streli. Obležal je mrtev eden največjih junakov dvajsetega stoletja, Charles de Foucauld. Bilo je sredi vojne vihre, 1. decembra 1916.

Karel de Foucauld je bil sirota že z osmim letom. Ded se je malo menil za njega vzgojo. Njemu in njegovi sestri so bile dovoljene vse muhe razvajenih otrok. Le zaradi običaja v rodbini je prejel pri štirinajstih letih prvo obhajilo. A to je bilo tudi zanje.

In s tem letom je ugasnila pri njem poslednja sled vere.

Sel je v gimnazijo in nato med kadete. Hotel je biti oficir. In je postal. Poln življenja si je želel pustolovščin.

Prišel je v Afriko. Zaslovel je kot najbolj nevaren razvratnež. Poštene žene so bežale pred njim. Hotelirji so mu zapirali vrata. Vojaško poveljstvo ga je zaprosilo, naj zapusti vojaško službo, ker ne morejo več trpeti tega, kar počenja.

Vrnil se je v Francijo, pa kmalu spet prišel nazaj v Afriko kot raziskovalec saharskega področja. Nekoliko se je umiril. Pionirsko delo ga je zamikalo in je rodilo tudi lep uspeh. Izdal je razpra-

Charles de Foucauld

vo, ki jo je nagradila Francoska akademija znanosti.

Iz Afrike je prinesel s seboj nemir: ne nemir blodnih strasti, ampak nemir iščočega srca. V Afriki je srečal beduine muslimane in videl, kako vdano molijo. On je bil po krstu kristjan, a ni molil.

Večkrat je legel na puščavski pesek, strmел v zvezdnato nebo in premišljeval. Iz samote mu je prihajal glas:

„Kaj pa, če je Bog?“

Ko se je vrnil domov, ga to vprašanje ni pustilo pri miru. Večkrat je stopil v cerkev, kadar ni bilo v njej ljudi, se skrיל v zatišje za cerkvena vrata in utrnila se mu je prva molitev:

„Moj Bog, če si, razodeni se mi!“

Ni mogel verovati, pa tudi brez vere ni mogel biti. Iskal je in kričal k Bogu, naj se mu vendar pokaže, če res biva.

In se mu je razodel.

Nekega jutra leta 1886 — bilo mu je 28 let — stopi v cerkev sv. Avgušтина. Spet ponavlja svojo molitev. Tedaj vidi duhovnika Huvelina, ki gre v spovednico. Pozna ga.

Drugih ljudi ni v cerkvi. Zdaj je priložnost, da se pogovori z dobrim možem. Boječe stopa proti spovednici. Predno se dokončno odloči, je že pred duhovnikom, ki odpira linico.

„Gospod, ali bi me hoteli pou-

čiti o katoliški veri? Resnico iščem, pa je ne najdem.“

„Poklekните in spovejte se, pa boste verovali.“

„Nemogoče, nisem pripravljen. Rad bi vam stavil le nekaj vprašanj.“

„Ne, ne. Poklekните in začnite spoved!“

Sam ni vedel, kako je začel. Pripovedoval je zgodbo svojega življenja, kakor je pač vedel in znal. A odkrito kot otrok. Končala sta.

„No, zdaj z vprašanji na dan!“ mu je velel spovednik.

Karel je obmolknil. Kje so sedaj vprašanja? Kje dvomi? Toliko jih je bilo. In zdaj? V njem je jasna luč, mir, sreča.

Pod vodstvom tega spovednika je začel Karel de Foucauld napredovati tako hitro, kot da se je zgodil v njem čudež.

Vstopil je v trapistovski samostan, med vedno molčeče menihe, ki žive v zbranosti, molitvi in pokori.

To mu ni bilo dovolj. Bil je v Franciji in imel je preveč prijateljev, on pa bi bil rad sam s svojim Bogom.

Predstojniki so uslišali njegovo prošnjo in ga poslali v Palestino, da bo odmaknjen ljudem in bliže krajem, kjer je živel Kristus.

Zdelo se mu je, da je premalo ubog. „Kristus je tako odločno

zavzel zadnje mesto, da ga ne more nihče prekositi," je zapisal.

Še bolj se je skril. A odkril ga je jeruzalemski škof in ga prosil, naj bi se pripravil na duhovništvo. To je tudi storil.

„Z vsem življenjem hočem oznanjati evangelij,“ to je bil njegov program.

Zamikala ga je samota puščave. Sahara, ki jo je že poznal, je postala njegova sanja. In toliko časa je moledoval, da je dobil dovoljenje in se umaknil daleč v saharsko samoto, si sezidal ko-libo in majhno kapelo. Tam je potem živel, ure in ure molil pred tabernakljem, se postil in pomagal beduinom.

Francoski oficirji, ki so ga od časa do časa obiskali, so mu dopovedovali, da se preveč muči. Karel se jim je samo smehljajal in nadaljeval svojo pot. Pokoril se je za svoje grehe in s spokornim življenjem pripravljajal pot bodočim misijonarjem, ki bodo spreobračali muslimane. Hotel je biti kakor Janez Krstnik, ki je Jezusu pripravljajal pot. Imel je namen, da ustanovi dve novi redovni družbi, ki bi vršili to poslanstvo.

Tako je šlo do konca, do zadnje daritve, ko je obležal v lastni krvi. Ustrelili so ga člani sekte senusistov. Umril je, ko je doživel popoln neuspeh. Vsi načrti so se mu podrli. Ostal je „glas vpijočega v puščavi“ in nič več.

Čez leta pa je njegov duh oži-

CHARLES DE FOUCAULD
je ostal do smrti edini član svojega reda. Šele leta 1933 sta bili ustanovljeni redovni družbi Malih bratov in Malih sester. V duhu Charlesa de Foucaulda živita in delujeta sedaj v majhnih celicah v predmestjih Saira, v slumih pri Sao Paulu, v marsejskem in hamburškem pristanišču, v pakistanskih vaseh, na vznožju čilskih gora, v stanovanjskih vozovih potujočega cirkusa in predvsem na krajih, kjer je živel Charles de Foucauld: v nomadskih šotorih, pri viru duhovnosti svojega ustanovitelja.

PRI EL ABIODH SIDI ŠEIKH živi nekaj Malih sester v beduinskem šotoru v puščavi, pase ovce in koze in prede volno. Tukaj prežive tudi novinke svoja „puščavska leta“ v študiju in molitvi. Od časa do časa potujejo sestrski šotori dalje in z njimi Najsvetejše.

vil vrste posnemavcev. Danes obetajo njegovi „mali bratje“ in „male sestre“ novo pomlad v katoliški Cerkvi. Če kje, potem se je pri Karlu de Foucauldu uresničil stavek iz svetega pisma: „Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo. Če pa umrje, obrodi obilo sadu.“

ZA MLADINO

ZA MLADINO

Naši mladi razmišljajo o počitnicah

Počitnice so čas:

- v katerem se odresem vseh strogih urnikov in skušam vsak trenutek s svojo iznajdljivostjo čim lepše preživeti;
- tesnejšega življenja z družino: z vsakim se pogovorim, kdaj prevzamem gospodinjstvo, otroke peljem na sprehod, si dopisujem s svojimi sorodniki;
- obnovitve prijateljskih vezi: obiščem svoje prijateljice, jih povabim na dom, gremo skupaj v kino, si dopisujemo;
- poglobitve vase: večkrat vzamem v roke kakšno vzgojno ali duhovno knjigo, kdaj izredno molim;
- razvedrila: hodim na kopanje, izlete, doma telovadimo, se igramo, pojemo itd.

Tanja, študentka, 22 let.

Nekdaj so bile počitnice nekaj nedosegljivega za večino ljudi; uživali so jih le bogatejši. Danes pa so nujno potrebne in vsak delavec ima vsaj petnajst dni v letu namenjenih oddihu in počitku.

Počitnice so prekrasen božji dar, katerega se poslužujemo, da pozabimo na vsakdanje napore in skrbi in si pridobivamo novih moči in zagona za prihodnjo delavno dobo. Imajo pa še globlji pomen zlati za nas kristjane. Za mladega človeka je to važen čas za njegovo osebno formacijo. V počitnicah lahko napreduje in raste v popolnosti, ljubezni do Boga in do bližnjega, lahko pa tudi vsak dan bolj propada in uniči v sebi vsak smisel in podvig za pošteno življenje.

Ko ni več vezan na predpise, urnike, naloge, nadzorstvo in nasvete staršev in profesorjev, je tako gospodar svojih dejanj in se lahko odloči za to, kar ga bo obogatilo, ali pa za ono, kar mu bo pripomogli k izgubi notranjega zadovoljstva. Izleti v gore ali na letovišča so kot nalašč, da se tam naužijemo svežega zraka, občuduje-

mo naravo, kar nas še tesneje združi z Bogom-Stvarnikom in da si navežemo prijateljske stike s tistimi, ki imajo iste cilje, težnje kot mi.

Če gledamo počitnice s tega vidika, so res velikega pomena tako za posameznika kakor tudi za družbo, v kateri se ta nahaja.

Na žalost, pa mnogi uporabijo počitniški čas zelo površno. Edini smisel teh dni vidijo v tem, da dolgo spé, poležavajo in ugodijo svojim neurejenim mislim in nagnjenjem. V takem primeru so počitnice brez vsakega pomena in večkrat tudi zelo škodljive.

Po družinah se v počitnicah najlaže najde čas za skupno molitev in reševanje problemov. Tako skupna prošnja k Bogu kakor tudi pogovori so nujno potrebni za povezanost, razumevanje in spoštovanje med posameznimi družinskimi člani.

Mamica bo imela sedaj več časa, da bo starejšo hčerko učila šivati in kuhati, očka pa, da bo skupaj s sinom ugotovil, kaj bi bilo treba v hiši popraviti. Starejši bratci bodo z večjim potrpljenjem odgovarjali na večne „zakaje“ malih pritlikavčkov, vsi pa se bodo lahko še bolj spoznali in razumeli, prosti vsakdanjih skrbi in napetosti.

Zvezdana, 17 let

Sanjuški mladinski sekstet na pevsko-glasbenem festivalu 1972

Vsak človek potrebuje počitnic, vendar kdor misli, da so počitnice lenuharjenje in zapravljanje dragocenega časa, je v zmoti.

Počitnice so le sprememba dela, da se človek odpočije od vsakdanjega dela in se z novim delom osveži in okrepi. Zelo važno je, da se v počitnicah premisli, kaj je bilo v preteklem letu pozitivnega ali celo negativnega, predvsem pa, da se človek najde sam s seboj in z Bogom, da se uporabi prosti čas za pogovor, ki je bil zaradi dela ali utrujenosti opuščen.

Počitnice služijo za utrdbo ljubezni v družini, za izlete, da otroci spoznajo nove kraje, posebno pa, da si nabereмо novih moči za nadaljno pot v življenju.

Jožica, 18 let

„Bog je dokončal sedmi dan svoje delo, ki ga je naredil, sedmi dan pa je počival“ (1 Mojz 2, 2).

Mlad človek, pa naj bo še tako ukaželn in navdušen za na-predek, čaka in se veseli počitnic in prostega časa. Prost čas, počitnice, mu pomenijo veselje; otrese se vsega, kar je med letom postalo monotono in prišlo v navado. Osvoboditi se vseh urnikov, obveznosti, je ideal vsakega delavnega in študirajočega človeka ob koncu leta. Sprememba vzdušja nas kar sama od sebe privede k spoznanju, da moramo po dobi počitnic spet prijeti za delo in knjige.

Človek bi rad v počitnicah imel glavo prazno, brez skrbi in načrtov, pa mu to malokdaj uspe. Pripraviti se mora za naslednje leto in to mu spet prinaša skrbi: kako bo vse to izvedel? Člani in odborniki organizacij pregledujejo opravljeno delo in mislijo na prihodnost.

V času, ko nam koledar kaže čas počitnic, so dnevi res pravih počitnic v zelo skromni manjšini.

Gregor, 20 let.

Pričeli smo novo leto. Leto, ki nam bo dalo mnogo možnosti, veliko upanja, novih nagibov, več moči, da bomo dosegali svoj cilj kot ljudje in kristjani. Da, na obe področji moramo segati. Počitnice so nam na razpolago, da si lahko konkretno naredimo načrt za izpeljavo cilja: moj obstoj kot človek in kristjan. Počitnice so čas miru in „oddih“. A pazimo, da ne naredimo iz njih čas naveličanosti in dolgočasja. Postanemo potem sužnji, sami sebi in drugim v napotje.

Zato izkoristimo počitnice za razmišljanje in sicer naredimo pospravo našega življenja v letu 1972 kot ljudje in kristjani. Začrtali si bomo lahko potem smernice za novo leto in tako bili zadovoljni, ker bomo počitniški čas posvetili sebi v korist. To ne pomeni, da bi ves dan samo razmišljali, to bi bilo celo pretirano in nima niti pomena in smisla. Ampak urediti moramo čas, da dobro izkoristimo trimesečni „oddih“.

Rad bi poudaril v teh vrstah razmišljanje o svojem obstoju kot človek in kristjan v letu 1972.

Kot človek. Sem se uveljavil kot tak? Sem spada študij, sodelovanje v slovenski skupnosti, kaj sem tudi kot Argentinec.

V sedanjosti je zelo potreben študij oz. izobrazba. Seveda mora biti izobrazba popolna t. j. teorično in praktično. Človek se mora v XX. stoletju odlikovati v vsem, biti zmožen za vse, ker npr. srednja šola sama več ne pomeni dosti, če ni v ozadju nekaj znanih jezikov itd. Specializacija je potrebna in nujna, ampak vsak bi moral biti pripravljen za vse, za katero koli panogo, obsegati pač, kar je v njegovi moči.

Sedaj tudi problem narodnosti? Kot nosilec tujega priimka pripadam skupnosti, ki tudi želi mojo korist, ki pa tudi pričakuje moje sodelovanje in priznanje. Sodelovati moram v stvareh, za katere sem zmožen, najprej seveda v mladinskih organizacijah. Zanimati pa se moram tudi za druge izseljenske probleme, kot npr. politični položaj emigracije, sedanje stanje Slovenije, in tudi moram segati na kulturno in versko področje naše skupnosti. Kot Argentinec imam veliko dolžnosti, ki jih je treba spolniti, kakor npr. dati moje moči in sodelovanje tudi tukajšnjemu narodu, kateremu pripadam.

Zadnja točka kot kristjan? Koliko sem naredil, da bi zadostil v malem, za kar je Kristus umrl na križu? Mislim, da mora biti naša zahvala do Njega večna, saj kdo bi umrl za drugega? Moje versko življenje in pošteno spolnjevanje cerkvenih nauk in moje zanimanje za bližnjega, je — v kratkem povedano — moje veliko delo, ki ga imam kot kristjan.

Tako imam v nekaj vprašanih svoj položaj v letu 1972, ki naj bi o njem pametno razmišljal med počitnicami; zaključki so osebni in iz njih naredimo načrt za drugo leto. In h koncu 1973 bom načrt pregledal še enkrat in užival in bom vesel, če bom nekaj naredil v letu 1973.

Jože, 18 let.

MARTIN – MAMIČIN SINČEK

Ulica gre vedno pred nami. Kakšno je naše razpoloženje, tako hodimo; veselih in hitrih korakov, počasnih, resnih, utrujenih. Vendar ulica je vedno pred nami, vedno nas prehiteva.

Martin je čutil do ulice posebno privlačnost. Ob nedeljah popoldne se je rad sprehajal med izložbami bogatih trgovin. Takrat je sanjaril. Videl se je visokega, vitkega, oblečenega v elegantno obleko iz najboljšega blaga. V vsaki izložbi je mladenič triindvajsetih let našel kaj zanimivega. Srajce, puloverji, kravate, čevlji – vse najelegantnejše. Kot krono vsemu je sanjal o športnem avtomobilu, ki bi moral biti rdeče barve. V njegovih sanjah seveda ni smela manjkati lepa, elegantna dama. Včasih je Martin svoje dnevne sanje sanjal tako močno, da je občutil pravi ponos in resnično veselje. Večkrat se je zavedal smešnosti svojih sanj, kadar jih je primerjal z resničnostjo. Takrat je odšel v bližnjo kinodvorano, da je lahko nadaljeval s svojimi sanjami. Sanjal je o Rozalki, dekletu, ki je delala skupaj z njim v pisarni. Ob dnevni luči je vedno občutil, da je dva centimetra nižji kot ona in to mu je jemalo ves pogum.

— — —

„Mama, danes ne bom prišel iz službe naravnost domov. Jedel bom v restavraciji in potem še v kino.“

Martin je natančno vedel, kakšen obraz bo naredila mama, zato je ni hotel niti pogledati, le vprašal je:

„Saj soglašáš, kajne?“ Vedel je, da bo dobil isti odgovor kakor vedno.

„Kaj pa hočem drugega. Saj vem, da me ne potrebuješ.“

Če je Martin molčal, potem je mama potožila: „Saj vprašal bi me lahko, če je to v skladu z mojim načrtom. Lahko, da bi si tudi jaz želela v kino in mislim, da smem pričakovati, da bi me moj sin spremljal. Žrtvovala sem se dolgih triindvajset let.“

Prej je Martin vedno rekel:

„Dobro, pa pojdiva v kino. Kateri film želiš videti?“

„Se ti zdi, da se mi še ljubi, če moram vedno prosjačiti,“ je odgovorila mama in nespোরазum je bil tukaj.

Martin ni vedel, kaj bi storil. „Kakor z otrokom dela z menoj,“ se je jezil. Vendar je moral priznati, da se je mama vse življenje žrtvovala zanj, odkar se oče ni vrnil iz vojske. Celó privatno trgovsko

šolo je plačevala zanj. Zvečer, kadar je Martin prišel iz pisarne, je vedno našel pogrnjeno mizo in pripravljene svoje najljubše jedi.

„Res je prav, da sedaj jaz skrbim zanjo in se ji posvetim,“ si je dopovedoval Martin. Vendar se je znova in znova razburjal, ko je videl, da ga mama preveč nadzoruje; celo na ulico je skrivaj šla za njim, da bi videla, če gre sam.

Psihologinja pripoveduje.

„Martina sem spoznala v nekem mladinskem klubu, kjer sem govorila o prijateljstvu, zakonu, ljubezni. Prosil me je, če bi me lahko obiskal v moji posvetovalnici.

On sam mi je povedal o svojih nesporazumih z mamo. Govoril mi je tudi o Rozalki, ki je bila dva centimetra višja kakor on.

Tista dva centimetra sta mi dala misliti. Očividno je bilo, da je Martinu potrebna pomoč, da postane neodvisen mladenič, zmožen lastnih odločanj.“

„Zakaj si ne daste ostriči lase na krtačko, s tem pridobite na svoji postavi,“ sem mu svetovala.

„Res ne vem, če bo mami ugajalo, najbrže mi bo naredila novo pridigo,“ mi je potožil, vendar se mi je zdelo, da je bil že navdušen in odločen.

Marija, Helena, Bernarda in Marko Fink na pevskem nastopu

Martin mi je dalje pripovedoval o svojih sanjah, o moderni obleki in elegantnem dežnem plašču.

„Zakaj si ne prihranite denar in si kupite?“ sem ga vprašala.

„Mama mi toliko denarja res ne bi dala za obleko,“ mi je odgovoril.

„Vi vendar dobro zaslužite, vam mama upravlja denar?“

„Približno. To je še iz mojih vajeniških let.“

„Biti morate z mamo potrpežljivi, počasi bo že spoznala, da ima odraslega sina. Tudi denar ima s tem nekaj opraviti.“

„Nemogoče, ko bom začel govoriti o tem, mi bo mama gotovo odgovorila, da si lahko ves denar sam obdržim, da je ona že dovolj delala vse življenje in da še lahko dela, da ima pokojnino po očetu in se lahko sama vzdržuje.“

„Ljubeznivo ji razložite, da ne mislite porabiti vsega denarja zase, da bi ga le radi upravljali in si stroške razdelila. Rekli ste, da mama skoro ves vaš denar nalaga v hranilnico na vaše ime.“

„To bo še teže, kakor nov način striženja las,“ je zavzdihnil Martin.

Vendar sta oba spoznala, da je Martinova mama pripravljena sprejeti njegove odločitve, kadar so resne.

Martin je rabil še pomoči, da je storil odločilen korak k samostojnosti, vendar njegov pogum in mamina bolečina sta rodila uspehe. Martin se je v kratkem času spremenil, postal je bolj gotov samega sebe, bolj samostojen. Tudi Rozalka mu ni odrekla, ko jo je povabil v gledališče. Najbrže mu tudi že prej ne bi odrekla, če bi imel pogum, da bi jo vprašal.

V gledališču pa je spoznal, da se je smejala, kjer se ne bi smela in da je med odmorom govorila o igri na neumesten način, kar je pričalo, da je ni razumela. Tako je umrla v Martinu s komaj zaznано bolečino njegova sanja o Rozalki.

„In zaradi nje sem si „dodal“ dva centimetra k svoji postavi,“ se je smejal Martin. Očividno mu je zelo dobro delo, da se je lahko svobodno smejal.

Nikoli nisem videla Martinove mame, tudi ona ni nikoli zvedela o mojem bivanju, da sem bila celo jaz kriva njenih bolečin, ker vsako odtrganje, odraščanje, pomeni bolečine.

Vendar njeno trpljenje je bilo poplačano. Spoznala je, da je njen sin Martin dorasel samostojen fant in tako se je tudi njuno medsebojno razmerje uredilo.

Tri osebe – tri mnenja

V kamnolomu so delali trije možje. S kladivom in dletom v roki so se trudili, da bi dali obliko gmoti granita. Še za razgovor imajo le malo časa.

Prišel je mimo neki gospod in jih z zanimanjem opazoval, potem pa vprašal enega izmed delavcev:

„Kaj delate tukaj?“

„Kaj delamo? Ne vidite? Oblikujemo kamenje.“

„In vi?“ je vprašal drugega.

„Služim si kruh.“

Ko je gospod vprašal še tretjega delavca, kaj dela, se je ta nasmehnil in z nekim ponosom odgovoril:

„Delamo katedralo.“

— — —

Razumeš, kaj hočem povedati? Različni pogledi na stvari. Trije možje so delali isto delo, vendar njihov način razlage tega dela je različen.

Ni vseeno, če upogneš hrbet in delaš, ker to od tebe zahtevajo, če delaš, ker je to edini način, da prideš do denarja za stvari, ki jih

Zorka Gris iz Slovenske vasi

Anica Jenko iz San Martina

potrebuješ ali hočeš imeti, ali delaš, ker je delo del tvojega obstoja. tebe samega in da tvojemu življenju polnost in poslanstvo.

Od tebe je odvisno, kako gledaš na delo. Vidiš v delu le težko breme, prekletstvo, ali se ob njem uresničuješ in daš smisel svojemu življenju. Brez dvoma velika večina ljudi ne bi dosti pomislila, če bi jih vprašali, zakaj delajo.

„Zato da zaslužim denar,“ bi odgovorili prepričevalno.

V resnici je denar motor sveta, tista sila, ki žene človeka in ga ohranja v gibanju. Denar vlada svetu in tudi ljudem.

Kdaj najdemo srečo?

Pred kratkim sem stavil to vprašanje skupini mladih deklet in fantov. Spogledali so se kakor začuden in eden od njih je odgovoril:

„Kadar imamo veliko denarja.“

Nobeden mu ni ugovarjal.

„Si o tem prepričan? Dobro premisli.“

„Da, tako je. Če ima nekdo veliko denarja, si lahko vse privošči in tedaj je srečen.“

„Imaš veliko denarja?“

„Ne. Kje ga bom pa dobil? Kar mi da oče ob nedeljah, je zelo malo.“

„Torej nisi srečen.“

Negotovo me je pogledal, se nasmehnil ter zmigal z rameni.

„Predstavljaš si,“ sem ugovarjal, „da pride neki gospod in ti reče: Vzemí, tukaj imaš deset milijonov pesov, tvoji so. Vendar, v tem trenutku boš ostal paralitičen za vse življenje; odvisen boš od pomoči drugih. Kaj mi praviš na to?“

„To se vendar nikoli ne zgodi,“ je ugovarjal.

„Imaš prav, nikoli se to ne zgodi. Vendar predstavljamó si, da bi se zgodilo. Povej mi, kaj bi si izbral?“

„Se razume, da se tukaj ne da izbirati. Odpovedal bi se desetim milijonom. Rekel bi gospodu: Prihranite si zase svoje milijone, jaz si ohranim zdravje.“

„Kako?“ sem se narejeno čudil. „Kar tako bi se odpovedal desetim milijonom?“

„Se razume.“

„Res je, jaz bi storil enako in vsak pameten človek.“

„Bogatejši si kakor milijonar. Če si zdrav in je milijonar zares neozdravljivo bolan, si ti bogatejši kot on. Ni res?“

Fant je molče pritrdil, vendar se je zdelo, da ni popolnoma prepričan.

„Res je tako, vendar vidim, da mi pritrjuješ s kislim obrazom, namesto da bi bil vesel. Ves, kar imamo, se nam zdi, da se samo po sebi razume, česar nimamo, po tem hrepenimo. In čim bolj hrepenimo, tem bolj trpimo. Če mi ne verjameš, vprašaj tiste, ki imajo veliko denarja, ker to vedo iz lastne izkušnje.

Rockefeller mora vedeti.

Ko je imel štirinajst let, je prodajal vžigalice in čistil čevlje. Bil je eden izmed mnogih, ki je moral ukloniti hrbet in težko delati. Razumljivo je, da ni bil zadovoljen s tem življenjem. Sklenil je, da hoče doseči kaj več. Hrepenel je kvišku. Z jekleno voljo in neutrudljivo marljivostjo je dosegel. Postal je eden najbogatejših ljudi na svetu, bil je občudovan, prilizovali so se mu, ga slavili in zavidali.

Ni bilo stvari, ki se je ne bi mogel privoščiti. Imel je denarja na kupe, ugled, odlikovanja in zdravje. Živel je skoraj sto let. Skratka, bil je najsrečnejši človek svoje dobe. Predstavljaljaj si!

Vendar on ni mislil tako, ker je nekoč rekel: „Brez dvoma je še nekaj dragocenejšega in boljšega, kakor biti bogat. Če bi mogel začeti znova, bi svojemu življenju dal drugačno smer.“

Malo pred smrtjo je vprašal svoje prijatelje: „Veste, kdo je najrevnejši človek na svetu? Tisti, ki nima ničesar drugega razen denarja.“

Nikar ne sanjaj o denarju, o bogastvu, ne prinese ti sreče.

Ana Marija svari dekleta.

Bila je deklica kakor druge, dokler ni njene poti križal šejk. Pravi šejk iz vzhoda. Ona je bila kakor zaslepljena od bleska diamantov in biserov, ki jih je nosil na sebi. Bila je očarana od njegove osebnosti. Tako lepo je govoril. Ubogi, vsega je imel na razpolago, le žene ne, ki bi ga razumela in bi mu dala svoje srce. Ana Marija se ga je usmilila in mu sledila v njegovo prekrasno palačo. Tam se je nastanila v krilu palače, ki je imelo dvajset sob in postala — da, neslutena sreča — dvaintrideseta žena petrolejskega kralja. V revijah so bile objavljene fotografije v barvah, ki so kazale srečno bogato življenje Ane Marije in marsikatera deklica jo je zavidala za to srečo.

Leto po tem dogodku se je ta sreča razblinila kakor mehurček iz milnice, ki se razpoči. Ostal je samo medel spomin in svarilo današnjim dekletom.

(Po knjigi: Ali je najvažnejše služiti denar?)

Priredila M. Mt.

Mladinska pošta

Tako !

Nasmejana žrtev !

Letos ne bom mogla iti na počitnice, ker je mama zbolela in se mora dalj časa zdraviti. Pa se ne čutim prikrajšano. Nasprotno. Hvaležna sem za preizkušnjo, ki mi pomaga dozorevati. Mislim na tiste, katerim so starši letos umrli ali zaradi kakega drugega razloga ne morejo na počitnice.

Lepo je, da znaš neprijetnostim najti globok pomen. Živeti za druge je znak plemenitih duš. Le pogum in želim ti, da bi znala najti tudi v odpovedi srečo, za katero si ustvarjena.

Še nekaj — odpoved naj te napolnjuje vedno s smehom in dobro voljo, kajti — le nasmejana žrtev je ljudem in Bogu po volji!

Sam ie —

kdor ne ljubi ...

Osamelost je danes precej pogosta med mladino. Iz razgovorov s prijatelji in iz branja vidim, da se čutijo same tudi fantje in de-

kleta, ki imajo popolnoma urejeno življenje. Kako to?

Zdi se mi, da iščeš odgovora, a napak zastavljaš vprašanje.

Kaj ima opraviti urejeno življenje z osamelostjo? Osamljen je vsak človek, ki živi sam sebi in se ni naučil pravočasno delati za druge, za bližnjega, za skupnost, za človeštvo.

Osamljenost je znak pomanjkanja ljubezni. Mladina ljubimka — pa ne zna več ljubiti. Le močna iskrena ljubezen odpira vrata do soljudi — sebičnost pa gradi krog nas ledeni zid brezbrčnosti.

Kot vidite — gre za vsebino in ne za zunanost, ki smo jo možni dati svojemu življenju. Osamelost tudi ni pogosta samo med mladino. Ves svet boleha na njej, ker pozabljia na krščanske vrednote, ki jih nahajamo v človeku in na resnice, ki nas vodijo k Bogu.

Bodi iskreno dober

Sedaj smo sredi počitnic. Prijatelji so šli v razne letoviške kraje, za več ali manj časa. Meni je bolj všeč ta način počitnic, kot sem

si ga izbral: hodil bom v službo in s tem tudi staršem pomagal, popoldne ali ob koncu tedna pa bom poiskal oddiha v naravi skupaj z domačimi ali s poznanimi fanti in dekleti.

Če doma res potrebujejo tvoje pomoči — prav. Sicer pa zamenjati oddih z delom ni nujno potrebno. Počitek je potreben za duhovno in telesno zdravje in zamenjati za nekaj denarja je slaba kupčija.

Počitnice tudi niso samo za to, da veseljačimo po raznih počitniških krajih. Lahko uporabimo prosti čas, da izpopolnimo svojo izobrazbo, da beremo ali uživamo glasbo in tudi da poglobimo svoje duhovno življenje.

Prav je, da se kdaj odtrgamo od vsakdanjega dela in najdemo čas za vrednote, ki niso stvarnega — materialnega — značaja.

Še to — ne reci, da si si izbral take počitnice. V resnici si se počitnicam odrekel — ne ker bi ti bilo to bolj všeč, ampak, ker je bilo potrebno. Prav je, da se znaš vdati in odreči kdaj kaki zabavi, vendar navadi se biti odkrit do drugih in do sebe.

Kaj je pravzaprav značaj?

Vedno znova se nam govori, naj

bomo značajni fantje in dekleta! Kaj pa je pravzaprav značaj?

Odg.: Kratko povedano pomeni značaj človekovo lastnost, da se umsko prizadeva za spoznanje pravih življenjskih načel in se po njih tudi stalno ravna. Splošno mnenje označuje za velik značaj tistega človeka, ki je odločen, da se v vsakem primeru ravna po pravih načelih, o katerih pravilnosti je tudi osebno prepričan. Iz tega tudi sledi, da ni zares velik značaj, kdor sledi slabim načelom. Ta stalnost pravičnega delovanja in hotenja vključuje tudi to, da vlada med človekovimi zmognostmi harmoničen red, da namreč volja gospoduje vsem drugim zmognostim, volji pa prava naravna in nadnaravna načela. Tako značaj nujno vključuje tudi vse glavne kreposti v visoki meri, kar pa seveda ne pomeni, da bi značajan človek ne smel imeti nobene nepopolnosti. Sicer nihče ne bi zaslužil tega častnega naslova. Vzgojiti si velik značaj je človekovo glavno delo, kajti značajnost končno ni nič drugega kot stalno pravilno življenje. Brez značaja je človek le prerad žrtev nebrzdanih strasti, namesto po pravih načelih se ravna po trenutnih mnenjih drugih. Neprestana umska formacija in prizadevanje za pridobitev kreposti ter globokega verskega življenja so sredstva za prizgojitev lepega značaja. Najlepši zgledi velikih značajev so svetniki.

Msgr. dr. Jože Jagodic:

Spomini na begunska leta

Ko je maja 1945 Nemčija propadla, so si velesile razdelile Evropo v smislu jaltske pogodbe. Mnogo držav je prišlo pod vplivno oblast Sovjetske Rusije. Začelo se je pravo preseljevanje narodov. Ljudje v teh deželah, ki so odklanjali komunizem, so hiteli v svobodne pokrajine, da si rešijo vsaj življenje. Tako je bilo tudi v naši domovini. Jugoslavija je bila obnovljena, a prišla je pod oblast komunista Tita. Ta je prekanil zaveznike, da so odstavili kralja Petra in njegovo vlado, sam pa je dal ujeti generala Mihajlovića, ki se je na čelu četnikov boril za svobodo domovine, in ga dal ubiti. Tako je postal Tito neomejen gospodar Jugoslavije. Pa to so znane reči, znano je tudi, kaj se je dogajalo in končno dogodilo v Sloveniji. Komunisti so bili pri nas ob koncu vojne popolnoma premagani. Naši vrli domobranci pod vodstvom generala Rupnika so deželo očistili. In če bi ne bilo nesrečne Jalte, bi bili mogli zopet svobodno zadihati. Tako pa smo doživeli nesrečo, ki jo zares lahko imenujemo največjo nesrečo slovenskega naroda. Začelo se je tudi pri nas preseljevanje naroda. Vsi, ki se niso čutili varne, so se podali na pot — v begunstvo. Cele

reke naroda so se valile več dni z vseh delov Slovenije preko Gorenjske in Ljubelja na Koroško — v svobodo. To sem storil tudi jaz. Sprva sem hotel ostati na svojem mestu v Ljubljani, kakor sva se tudi dogovorila s škofom Rožmanom, ki je to izrecno želel, ko je odhajal 5. maja iz Ljubljane. Ker pa je bila meja v Št. Vidu odprta, sem se namenil iti za nekaj časa domov, kjer je bil moj oče bolan, in se potem vrniti nazaj. Toda, ko je 9. maja „padla“ Ljubljana, sem postal nemiren in se nisem mogel odločiti, kaj naj naredim. Odločila je glavna terenka v vasi, naj grem preko meje tudi jaz. Tako sva se s sestro Ivano podala na pot ter se pridružila veliki reki bežočih. Odhajala sta tudi dva brata — domobranca ter dva nečaka, vsi domobranci. Zadnji trenutek pa sem še okleval. Toda zgodilo se je sledeče: Tik pred nameravanim odhodom je prišla iz bližnjih Predoselj neka deklica, katere nisem nič poznal. Povedala mi je, da jo pošilja domobranski kurat Zorman, ki se je ustavil v Predosljah, z naročilom, naj bom ob 2 popoldne tam, ker da takrat odhajajo. S sestro sva pravočasno odšla. Ko prideva tja, poiščem kurata in mu

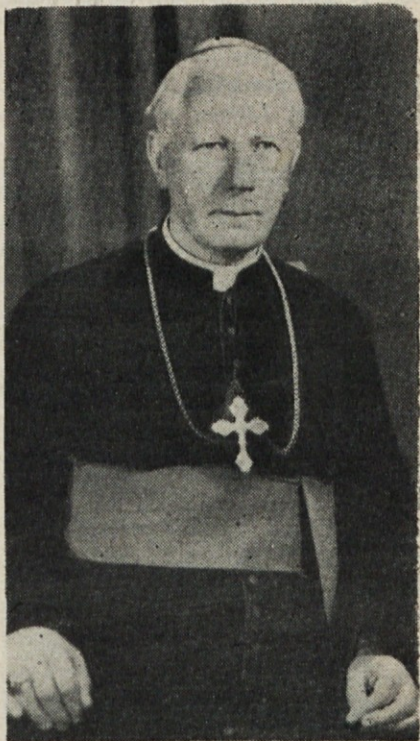

povem, da sva po njegovem naročilu na mestu. Kurat se je začudil, češ da on ni nikogar poslal. Še bolj sem se začudil jaz, se obrnil, da bi vprašal deklico, toda ta je med tem izginila. Ta trenutek sem se živo zavedel, da me je klicala neka višja moč, bil je moj angel varuh v človeški podobi, ki me je hotel rešiti. Pozneje sem zanesljivo izvedel, da bi me bili komunisti še tisto noč ubili kar doma na Visokem. Zakaj? Ker sem bil kancler škofa Rožmana, in naj bi kot njegov svetovalec za vse odgovarjal, kar je zoper komuniste storil.

Šli smo torej čez Ljubelj in se naselili na prostranem vetrinjskem polju pred Celovcem. Prav za prav se je zgodilo drugače. Ena skupina bežečih je bila namenjena naravnost v Celovec, in tako sem prišel jaz v tamošnjo škofijsko palačo, kjer je bilo zbranih že nekaj duhovnikov. Omenim naj še, da me je na poti v Celovec hotela zadeti velika nesreča. Domobranci so sicer očistili teren in odprli most čez Dravo, toda komunisti so se naprej potikali po ondotnih gozdovih. In ko sem z majhno skupino pešačil skozi ob poti ležeči gozdič, je naenkrat zažvižgalo iz gozda in pokazali so se rdeči, nekaj od njih celo mojih rojakov. Hoteli so nas potegniti v gozd in odpeljati neznano kam. In ko je bila stiska največja, se je nenadoma prikazal na cesti motorni voz z nekaterimi Angleži. In poskus prežečih v gozdu se je iz-

jalovil. Hvala dobremu angelu varuhu!

Kako je bilo v Vetrinju, je bilo že ponovno popisano. Ljudje so si postavili šotore in ob pičli hrani životarili v pričakovanju, kaj se bo z njimi zgodilo. In se je res nekaj hudega, česar ni nihče pričakoval. Tito je imel z zavezniki dogovor, sklenjen v Jalti, da se vsi oni, ki so z orožjem „sodelovali“ z Nemci, izroče njemu v roke. In to se je tudi zgodilo. Domobranci in ne-

Škof dr. Gregorij Rožman

(Foto L. Erjavec)

kaj njihovih družin so Angleži, pod pretvezo, da jih prepeljejo v italijanska taborišča, — prepeljali na jugoslovansko mejo in jih izročili Titu v roke, da se jih za vedno iznebi. 12.000 naših najboljših mož in fantov je padlo brez sodne obravnave pod strel. Moja dva brata in nečak so bili med njimi. Nihče ne ve za njihove grobove. Vetrinjska tragedija! Naš narod je ne bo pozabil tisoč let! Civilne begunce je rešil dr. Meršol. Koncem junija je bilo taborišče Vetrinj razpuščeno in begunci so prišli v razna taborišča širom Avstrije. Največ — okrog 3000 — jih je bilo prepeljanih v taborišče Peggez pri Lienzu na Vzhodnem Tirolskem. Tja sva prišla tudi midva s sestro, bilo je na sv. Petra dan.

V taborišču sem prespal samo eno noč. Drugi dan je prišla iz nasprotno ležeče vasi Tristach — med taboriščem in vasjo je bil čez Dravo most, katerega danes ni več — pošta, da ondotni župnik (pisal se je Fritzer) sprejema tri duhovnike v svoje stanovanje v župnišče. K izredno gostoljubnemu župniku smo se preselili: dekan Škerbec, prof. Hanželič in jaz. Župnik nam je dajal tudi hrano na živilske karte, katere je oskrbel občini. Hrana je bila borna, a skrbna gospodinja Reza se je trudila, da nismo bili preveč lačni. Skrbela pa je zame tudi sestra Ivana v taborišču, kamor sem zahajal vsak dan. Ker je bilo v taborišču okrog 40 duhovnikov, je

bila stiska za maševanje. Zato jih je precej od njih hodilo maševat v Tristach. Dobri lienški dekan Budamaier nam je oskrbel mašno vino, hostije domači župnik. Pozneje sta se Škerbec in Hanželič preselila, Hanželič v Rim k svoji teti, generalni predstojnici šolskih sester, m. Tereziji, Škerbec pa v bližnji Nussdorf, potem ko je bil nekaj mesecev upravitelj župnije Tristach, ker je šel župnik Fritzer v pokoj. Škerbcu je v Tristachu in Nussdorfu gospodinjala moja sestra.

Tako sem sam ostal v župnišču. Nekoliko sem pomagal v dušnem pastirstvu v taborišču (enkrat sem imel duhovne vaje za žene), sicer pa sem postal nekaj kaplan pri fari. Že koj prvo nedeljo sem pridigal (nobeden od tovarišev si ni upal pridigati v nemškem jeziku), imel sem pa tudi vsako nedeljo božjo službo v parohijski Amlach, kamor sem se vozil s kolesom ali hodil peš. Tudi v cerkvi Ulrichsbichl, kjer so begunci ustoličili v velikem oltarju fatimsko Mater božjo (podoba je naredil slikar Jerina) in je ta podoba še sedaj na svojem mestu. Domačini jo imajo v velikih časteh. Ob tem pa mi je bilo dolgočas. Da uporabim čas in vsaj nekoliko utolažim domotožje, sem se lotil spisovanja življenjskih spominov, katerih sem napisal 13 zvezkov, a spominov ne dokončal, ker me je nenadoma doletelo nekaj, česar nisem pričakoval. Neka dne v mesecu februarju sem

prejel dekret sv. sedeža z imenovanjem narodnega delegata papeške misije za vse jugoslovanske katoliške begunce v Avstriji. Šele pozneje sem izvedel, da je prav tisti dan ležal doma na mrtvaškem odru moj dobri in nepozabni oče. Bil je v 83. letu. Vedno sem želel, da bi ga še enkrat videl. Bog je odločil drugače.

Nekak delegat je bil prvotno p. Žibret, moj sošolec v bogoslovju. Bil pa je bolehen in nič več v uradnih pisarniških poslih, kar je bilo za to službo zelo potrebno. Meni to delo ni delalo težav, ker sem ga bil vaje iz službe v domovini, saj sem ga opravljal v škofijski pisarni 23 let. Kdo me je za to novo službo predlagal, ne vem. Sodim, da p. Prešeren, ki je bil pri sv. sedežu znana in vplivna oseba. To sem pozneje, ko sem bil večkrat v Rimu, sam videl.

Pegeški begunski list, ki ga je izdajal dr. Blatnik, je objavil imenovanje na zelo slovesen način. Toda ni mi bilo za čast, saj me je bilo strah pred delom, ki me čaka. Šel sem takoj na delo. Najprej sem si moral izposlovati potna dovoljenja za cone, v katere je bila razdeljena Avstrija po zasedbi zavezniških vojaških sil: ameriške, angleške in francoske. Četrta je bila ruska, v katero pa — razumljivo — nisem nikdar šel in mogel iti. Nerodnost je bila v tem, ker je bil v ruski coni moj neposredni predstojnik, papeški nuncij na Dunaju. Izbral pa sem

si kurirja, ki je sam in tja do nuncija osebno potoval, da sem bil z njim v zvezi v zadevah, ki se niso dale rešiti po pošti, ki je bila pod cenzuro in nezanesljiva. Moj sedež je bil v angleški coni in komandant pegeškega taborišča mi je šel še kaj dosti na roko, da je moja služba stekla. V taborišču so mi dali posebno sobo za pisarno, za tajnika sem imenoval Martina Starca. Sicer pa je hodila pošta ponajveč v Tristach, kjer sem stanoval, in jo tam tudi reševal. V začetku je šlo tudi za prevozno sredstvo, saj sem vedel, da bom moral veliko potovati. Rej, jak Kristanc mi je izposloval t-

Kronice — pozdrav iz Slovenije

govca Skvarčo, ki je imel avto in časa na pretek. Tako je postal en moj šofer in mi zvesto služil vsa leta, dokler se ni preselil v taborišče Spittal ob Dravi, od koder je potem odpotoval v Sev. Ameriko, kjer še sedaj prebiva s svojo družino. Drugi in moj zadnji šofer je bil ljubljanski trgovec Verovšek. Takrat sem imel že svoj avto, se pravi, podaril mi ga je škof Rožman, ker ga sam itak ni mogel uporabljati, ker je bil v Avstriji v internaciji, se potem preselil v ameriško cono — po posredovanju Vatikana so ga ameriški vojaki nenadoma „ugrabili“, ker je bil tik pred iztročitvijo v roke Tita — in ga prepeljali v Salzburg. Tam je bil le kakih 14 dni ter se nato zaradi varnosti preselil v Švico, kjer pa tudi ni dolgo ostal, ker je Tito protestiral pri vladi v Bernu, da je sprejela v zaščito „vojnega zločinca“. To le mimogrede. Podrobneje bo o tem poročal Kolarič v zadnjem delu Rožmanove biografije.

V čem je obstojala moja služba? Prvenstveno je bila v tem, da sem organiziral dušno pastirstvo med begunci, neodvisno od krajevnih škofov, ki so se morda branili prevzeti skrb za te tako številne brezdomce, katerih jezikov in navad niso poznali. Postal sem torej pravi ordinarij z obširnimi pooblastili, ki so bila celo večja, kakor jih imajo škofje v rednih razmerah. Posebno fakultete v poročnih zadevah so bile obširne, da sem npr. celo zadržke „dispa-

ritas cultus“ v svojem imenu lahko spregledoval, ko se morajo v teh zadevah škofije v rednih razmerah obračati v vsakem primeru na kongregacijo v Rim. (Moj arhiv je ravno v poročnih zadevah najbolj obširen. Skrbno pazim, da se ne bi kako izgubil.) Vseh drugih fakultet podrobno ne navedjam, ker bi bil ta spis preobširen. Nameravam pa, če mi Bog da ljubo zdravje in še nekaj let življenja, sestaviti in izdati posebno knjigo s popisom celotne službe papeškega delegata.

V moj delokrog so spadali vsi katoliški begunci iz Jugoslavije: v Avstriji in celo tudi v Nemčiji, kjer pa jih je bilo malo. To so bili: Slovenci, Hrvati in Volksdeutsche, ki so bili izgnani iz Slovenije, Bačke in Banata. Slovencev je bilo kakih 6000, Hrvatov (ponajveč ustašev) tudi približno toliko, Nemcev pa okrog 150.000. Med Nemci so bili tudi Kočevarji. Ti so doživeli prav posebno težko usodo. Hitler jih je izvalil iz Kranjske „heim ins Reich“, pa jih naselil na račun Slovencev na Stajerskem Zasavju, potem ko je Slovence od tod pognal v taborišča v Nemčiji. Ti Slovenci so se po „osvoboditvi“ vrnili na svoje domove, Kočevarjev pa Tito ni več srejal in tako se ti notikajo na svetu in se bodo potikali v nedoučed. Mnogo jih živi še vedno v taboriščih. In teh ljudi je bilo v domovini kar 10.000.

Hudičev advokat

MORRIS WEST - JOŽE ŠKERBEC

3. poglavje

Stojé na pragu svoje hiše je doktor Aldo Meyer opazoval leno prebujanje vasi v novi dan.

Najprvo je stara Nonna Pattucci odprla vrata, naglo pregledala tlakovano cesto od konca do kraja, jo pretekla in spraznila posodo čez plot vinograda. Potem se je kot coprnica tatinsko vrnila v hišo in zaloputnila z vrati. Kot da

bi bilo to znamenje, je čevljar Felici stopil iz hiše v majci, hlačah in cokljah, zehal in se praskal pod pazduho ter gledal sončno luč na strehi nove bolnišnice v Gemelu Maggiore, dve milji stran, na nasprotni strani doline. Čez trenutek opazovanja je zakašljaj, pljunil na tla in začel odstranjati zapahe iz oknic.

Takoj so se odprla vrata župnišča in zibaje je stopila ven Roza Benzoni, debela in brezoblična v svoji črni obleki, da bi zajela vodo iz vodnjaka. Komaj je odšla, se je odprlo zgornje okno in prikazala se je siva in skuštrana glava očeta Anzelma, ki se je razgledoval kot želva v jutranjem opreznem ogledovanju.

Nato je kovač Martin, teman kot kostanj, čokat in s prsnim krčem kot sodček, odprl vrata svoje kovačnice. Ko so odjeknili prvi udarci s kladivom po nakovalu, je oživila vsa vas. Ženske so zlivale umazano vodo, bosa dekleta so hitela k vodnjaku in z zelenimi pletenkami na glavi lovila ravnotežje, ra pol goli otroci so lulali ob plotu in prvi kmetje z razcapanimi suknjiči čez ramo in s kruhom ter olivami v culi so odhajali na polje.

Aldo Meyer je vse to opazoval brez zanimanja in brez zarenjenosti, pa čeprav so se nekateri, ko so šli mimo njega, ozirali stran ali pa delali znamenje proti uroku v smeri njegovih vrat. Njegova brezbriznost do sovražnosti

je razodevala stopnjo njegovega razočaranja. Vsakdanji prizori in zvoki so mu bili dobro znani: ritmično nabijanje s kladivom, ropotanje voza, ki ga je vlekel osel po tlakovani cesti, vpitje otrok, prepiri žensk, vinogradi in oljčni nasadi po pobočju do njiv v dolini, na pol razpadajoče kočee, ki so se vrstile ob poti, ki se je vila k dvorcu na vrhu hriba, bleščanje vzhajajočega sonca v naprednim naselju bližnjega hriba, kjer je svetnik delal čudeže za turiste, medtem ko je Maria Rossi z njegovo relikvijo na nabreklem trebuhu ležala mrtva zavoljo poroda.

Vsak dan si je obljubljal, da bo povezal svojo ropotijo in odšel v druge kraje in začel novo življenje, te zanikrne ljudi pa prepuštil njihovi lastni zarobljenosti. Toda vsako noč se je razblinil njegov sklep in je pil, dokler se ni zvrnil na posteljo. Nadležna resnica je bila namreč ta, da ni imel nikakršne prihodnosti in tudi ne kraja, kamor naj bi šel. Kar je imel najboljšega, je razdal tu: vero, upanje in ljubezen. Razdal se je do izčrpanosti, do izžetosti in vendar brez slehernega haska zavoljo jalovih tal, zavoljo nevednega in nehvaležnega ljudstva.

Od daleč iz doline je zaslišal rahlo ropotanje motornega kolesa in ko se je ozrl v tisto smer, je prepoznal vesno s potnikom na zadnjem sedežu, ki se je vznemirila no razdrti poti in dvigala oblak prahu. Prizor je bil banalen, vendar je bil Aldu Meyerju v zabavo.

Vespa in pa grofičin avtomobil sta bili edini motorizirani vozili v Gemellu Minore. Vespa je izzvala nemir in začudenost, ki sta trajala že nekaj tednov. Njen lastnik je bil čudak, angleški slikar, ki je gostoval pri grofici v dvorcu na vrhu hriba. Contessa je bila gospodarica orne zemlje in pretežnega dela Gemella Minore. Slikar se je imenoval Nicholas Black. Njegov sopotnik je bil vaški fantič Paolo Sanduzzi, ki mu je služil za vodnika, za tovarno živinče in za učitelja glede krajevnega narečja in navad.

Za kmete je bil Anglež mattonorec, ki je blodil z risalnimi zvezkom ali pa ostajal po cele ure sedeč na soncu in slikal oljna drevesa in prevrnjene skale in vogle podirajočih se zgradb. Njegova obleka je bila prav tako čudaška kot njegove navade: škrlatno rdeča srajca, oguljene bombažaste hlače, sandale vrvenke in star slammnik. Spod katerega se je spakljivo režal favnovski obraz v svet, ki ga je obdajal. Pri vsem tem se ni niti mogel sklicevati na mladost, saj je spolnil že trideset let, in ko so dekleta nehala vzdihovati po njem, so starejši začeli delati grobe opazke o njegovi zvezi z grofico, ki je živela v samotarskem sišaju za železnimi vrati svojega dvorca.

Aldo Meyer je slišal govorice, vendar jim ni dal važnosti. Prej dobro je poznal grofico in med bivanjem v Rimu je srečaval veliko umetnikov in precej Angležev.

ki so bili podobni Nicholasu Blac-ku. Bolj ga je skrbel Paolo Sanduzzi s svojim vitkim arabskim telesom, gladkim obrazom z bleščimi in prebrisanimi očmi in s tiraniziranjem svojega ekscentričnega gospodarja. Skrbel ga je tem bolj, ker ga je on spravil na svet in je vedel, da je bil njegov oče Giacomo Nerone, ki ga je ljudstvo začelo klicati za svetnika.

Vespa se je ustavila na spodnjem koncu vasi, deček je skočil na tla in Meyer ga je videl, kako je tekel po rebri k hiši svoje matere, ki je imela kamnito hišico sredi vrtička in v senci dreves. Vespa se je hrupno pognala naprej in se malo kasneje ustavila pred Maverjevo hišo. Slikar se je razkoračil in zakrilil z roko v teaterski pozdrav.

„Come va, dottore? Kaj je novega? Če mi lahko postrežete s kavo, vam bom hvaležen.“

„Zmeraj imam kavo pri roki“, je dejal z nasmeškom Meyer. „Kako bi sicer mogel prestati sončni vzhod?“

„Imate mačka od snoči?“ — je hudomušno vprašal slikar.

Meyer je skomignil z rameni in šel pred njim skoz hišo na vrtiček, ograjen s plotom, kjer je staro figovo drevo s svojo krošnjo ščitilo pred soncem. Na grobo obtesani mizi, prekriti s kockastim ortom, so stale skodelice in krožniki kalabrijske keramike. Neka ženska je ravno devala na mizo sveže pečen kruh, kos sira in skledo drobnega domačega sadja.

Po kmečki navadi je hodila bosa, oblečena je bila v črno bombažasto obleko in na glavi je imela črno ruto. Vse na njej je bilo skrbno čisto. Držala se je zvrnana. Njen obraz je bil grško lep. Nemara se je kak nekdANJI kolon iz obrežja zgubil v notranjost in s kakšno žensko tukajšnjega plemena začel novo mešano raso. Bila je pri šestintridesetih letih. Imela je sina, vendar se ni zdebelila kot hribovke. Njena usta in oči so razodevale zanimivo spokojnost. Pogled na obiskovalca jo je malce zmedel in je pogledala Meyerja nemo vprašajoče. On je molčal, vendar ji je namignil, naj odide. Medtem ko se je vračala v hišo, jo je slikar spremljal s pogledom in se pomenljivo nasmehnil.

„Presenečate me, doktor. Kje ste jo staknili? Nisem je še videl.“

„Od tukaj je“, je hladno odvrnil Meyer. „Ima lastno hišo in je zelo rezervirana. Vsak dan prihaja, da mi očisti in skuha.“

„Rad bi jo slikal.“

„Ne bi vam svetoval“, ga je odsekano prekinil Meyer.

„Zakaj ne?“

„Mati Paola Sanduzzija je.“

„Ah!“ Black je zardel in pustil zadevo. Sedla sta za mizo in Meyer je postregel s kavo. Po kratkem premolku je Black spregovoril dramatično.

„Važne novice prinašam iz Valente, dottore. Včeraj sem šel tja po platna. Ves kraj je razburjen zavoljo pravic.“

„Za kakšne novice pa gre?“

„Gre za vašega svetnika Giacomo Neroneja. Po vsej priliki ga bodo proglasili za blaženega“.

Meyer je brezbrizno skomignil z rameni in srknil kavo.

„To ni nobena novica več. Že eno leto govorijo o tem“.

„Jaz pa trdim, da je“, — favnovski obraz mu je zažarel od sardoničnega humorja — „nehali so namreč z govoricami in začeli z uradnim procesom. Sporočilo so poslali v vse kraje in ga nabili na vrata vseh cerkva. V njem pozivajo ljudi, ki lahko nudijo pričevanje. Škof ima gosta, nekega monsignorja iz Rima, ki je bil določen, da začne postopek. V nekaj dneh bo prišel sem.“

„Za vraga!“ Meyer je trdo položil skodelico na krožniček, „ali ste gotovi o tem, kar pripovedujete?“

„Popolnoma gotov. Po vsem mestu se govori. Jaz sam sem videl gospoda v avtomobilu njegovega blagorodja. Sivkast in suhljat je kot vatikanska miš. Po vsej priliki je Anglež, zato sem se drznil povabiti ga v grofičinem imenu v njen dvorec. Ona je pobožna in samotarska, kot veste“, se je zakrohotal, vzel v roke kavnik, da bi si znova nalil kave. „Ta kraj bo postal slaven, dottore. Tudi vi boste slavni.“

„Ravno tega se bojim“, je mrko odvrnil Meyer.

„Bojite se?“ Slikarjeve oči so zažarele od zanimanja. „Čemu se bojite? Vi niste niti katoličan. Stvar se vas ne tiče?“

„Vi ne razumete“, ga je ježno zavrnil Meyer. „Vi ne razumete ničesar“.

„Narobe, dragi moj!“ je z zanosom reagiral slikar. „Narobe, vse razumem, vse vem. Vem, kaj skuša doseči Cerkev in zakaj bo uspela, vsaj za nekaj časa. Kar še ne vem in kar me silno mika videti, je tisto, kar se bo dogajalo, ko bodo začeli izkopavati pristno resnico o Giacomu Nero-neju. Nameraval sem oditi prihodnji teden, toda sedaj hočem ostati. Imeli bomo zabavno komedijo.“

„Rad bi vedel, čemu ste sploh prišli semkaj?“ Meyerjev glas je izdajal jezo in Nicholas Black ga je opazoval za hip. Zasmejal se je in zamahnil z roko.

„Zelo preprosto. V Rimu sem razstavljal, imel sem uspeh, čeprav se je sezona že bližala h koncu. Contessa je bila ena izmed mojih klientov. Kupila je tri platna. Potem me je povabila, da bi prišel za nekaj časa semkaj in slikal. Zelo enostavno je, kot vidite.“

„Nikdar se ne dogaja nobena reč tako enostavno, kot vi pripovedujete“, je odvrnil doktor. „Contessa ni enostavna oseba in vi tudi ne. Kar imenujete vi provincialno komedijo, se lahko sprevrže v bridko tragedijo. Svetujem vam, da se ne mešate vanjo“.

Anglež se je smejal in vrgel glavo nazaj.

„Če sem pa že pomešan, moj dragi doktor. Umetnik sem, opazovalec in zapisovalec lepote in brez-

umnosti človeštva. Predstavljajte si, kaj bi zmozel napraviti Goya v položaju, kot je ta. Na srečo je umrl že pred časom. Sedaj sem jaz na vrsti. Tukaj je celotna galerija slik na temo beatifikacije — po Nicholasu Blacku! Razstava enega samega človeka na eno samo temo: ljudski svetnik, vaški grešniki, ves kler, celo sam škof. Kaj menite o tem?"

Aldo Meyer si je ogledoval hrbtno stran rok, študirajoč madeže, ki so jih povzročila jetra, in ohlapno ter raskavo kožo, ki mu je bolj zgovorno ko vsaka beseda pripovedovala, kako se je staral. Ne da bi dvignil pogled, je dejal:

„Mislim, da ste hudo nesrečni, Nicholas Black. Iščete nekaj, česar ne boste nikoli našli. Menim, da bi morali oditi brez odlašanja. Pustite contesso, pustite pri miru Paola Sanduzzija, pustite nas, da mi sami rešujemo svoja vprašanja na svoj način. Vi ne pripadate temu kraju. Govorite naš jezik, vendar nas ne razumete.“

„Motite se, doktor.“ Na lepem obrazu se je pojavil zloben izraz. „Dobro vem, za kaj gre. Vem, da ste vi skoz petnajst let nekaj skrivali in da bo sedaj prišlo na beli dan. Cerkev hoče svetnika, vi pa hočete obdržati skrivnosti, ki vam jemljejo dobro ime. Ali je resnica ali ne?"

„Na pol resnica je, kar je še zmeraj več kot na pol laž.“

„Vi ste poznali Giacoma Nero-neja, ali ni res?"

„Da, poznal sem ga.“

„Je bil svetnik?"

„Ničesar ne vem o svetnikih“, je resno odvrnil Aldo Meyer. „Poznam le ljudi.“

„In Nerone?"

„... Je bil človek.“

„Kaj je glede čudežev?"

„Nikdar nisem prisostvoval čudežu.“

„Verujete vanje?"

„Ne.“

Žareče sardonične oči je zapičil v razburjeni obraz zdravnika:

„Zakaj se pa potem bojite, dragi doktor, preiskave?"

Aldo Meyer je premaknil stol nazaj in vstal. Senca figovega drevesa mu je padala na obraz in poudarila shujšano lice ter skrila bolečino, ki so jo izdajale njegove oči. Čez čas je odgovoril:

„Ali vas je bilo kdaj sram samega sebe, prijatelj?"

„Nikoli,“ je veselo vzkliknil slikar, „nikoli v mojem življenju“

„To je, kar sem hotel reči“, mu je odvrnil zdravnik s potišanim glasom. „Vi ne morete tega razumeti, vendar vam še enkrat ponavljam: oditi morate in čimprej!“

Za odgovor se je Black le norčavo zasmel, ko se je odpravil. Nista si dala roke in Meyer se ni ganil, da bi ga pospremil prek vrta. Ko je bil že na pol poti do hiše, se je slikar obrnil.

„Skoraj bi pozabil, Contessa mi je naročila, naj vam povem, da vas jutri čaka na večerjo.“

„Zahvalite se ji v mojem imenu“, je suho odvrnil Meredith.

„V užitek mi bo. Na svidenje, prijatelj moj.“

„Ci vedremo, kmalu se bova videla.“

In Nicholas Black je odšel. Bil je vitke postave, malce grotesken, preveč gibčen za leta, ki so se začela razodevati na njegovem razumnem pa nesrečnem obrazu. Aldo Meyer se je spet usedel za mizo in strmél, ne da bi videl, v razdrobljeni kruh in v kavino usedlino v skodelicah. Čez čas je prišla ženska iz hiše in ga gledala pohlevno in s sočutjem v krotkih očeh. Ko je dvignil pogled, ji je dejal na kratko:

„Lahko odneseš, Nina“.

Ona pa se ni zmenila za njegovo naročilo, ampak ga je vprašala:

„Kaj pa je hotel tisti, ki se zdi kot kozel?“

„Novice je prinesel“, je dejal v narečju, da bi se približal ženski. „Novo preiskavo o življenju Giacomo Neroneja so začeli. Iz Rima je prišel nek duhoven, da bi pomagal škofijskemu sodišču. Kmalu bo prišel sem.“

„Ali bo spraševal kot drugi?“

„Še bolj kot drugi, Nina“.

„Tedad bo dobil isti odgovor: nič!“

Meyer je počasi zmajal z glavo.

„To pot ne, Nina. Zadeva je šla predaleč. Tisk se bo zanimal. Bolje je, da tokrat zvedo resnico.“

Ona ga je pogledala presenečena in začudena.

„Vi to pravite, vi?“

Meyer je priznal svoj poraz s

skomizgom ramen in citiral star ljudski rek:

„Kdo se more boriti z vetrom? Kdo more zatreti krike z one strani doline? Slišali so jih do Rima in to je rezultat. Povejmo jim, kar hočejo, in končajmo že enkrat. Nemara nas bodo tedaj pustili pri miru.“

„Pa zakaj ga hočejo beatificirati?“ Jeza je bila v njenih očeh in v njenem glasu. „V življenju so mu dajali vsakovrstne vzdevke, sedaj ga pa hočejo imenovati blaženega. Saj to ne spremeni, kar je bil v resnici, dober človek, moj mož“.

„Ne marajo za človeka, Nina“, je dejal Meyer utrujeno. „Hočejo svetnika iz mavca in z zlato avreolo okrog glave. Cerkev ga želi, ker bi ji dal nove vajeti za ljudstvo, novo češčenje, novo podjetje za čudeže, da bi ljudstvo pozabilo na kruljenje v želodcu. Ljudstvo pa ga želi, da bi lahko poklekalo in prosilo milosti, namesto da bi si zavihalo rokave in delalo, da bi jih doseglo ali pa se borilo zanje. To je linija Cerkve: cukar za kislo vino.“

„Zakaj pa potem hočete, da bi jim jaz pomagala?“

„Če jim povemo resnico, bodo pustili primer ob strani. Giacomo je bil znamenit človek, toda svetnik ni bil nič bolj kot jaz“.

„Tako vi mislite?“

„Kaj pa ti, Nina?“

Odgovor ženske je bil zanj kot udarec v sredo obraza.

(Bo še.)

svetovne

novice

je tudi na pomanjkljivo označitev, da je ženskam izkrcanje na polotoku prepovedano.

● Pri zadnjih bombardiranjih Severnega Vietnama je bilo samo v eni pokrajini poškodovanih osemnajst cerkvenih poslopij. Tri cerkve so bile popolnoma uničene.

● Romunski pravoslavni patriarh Justinijan je uradno povabil belgijskega kardinala Suenensa, naj obišče Romunijo. V kardinalovi okolici se je zvedelo, da se bo belgijski primas vabilu odzval letos. V Belgiji je patriarh navezal stike s škofijskimi uradi, z dvema opatijama, zlasti pa z vzhodnim samostanom v Chevetognu.

● „Špekter“ Werenfried van Straaten, veliki dobrodelni delavec, je pred kratkim odpotoval v afriško državo Burundi, da bi sam preučil revščino, nastalo zaradi pokola 150 tisoč članov plemena Hutu. V Burundiju pa so ga prijeli, z njim zelo neprijazno ravnali in ga nazadnje izgnali iz države.

● Vlada indijske države Goa izva-ja očitno razlikovanje in krivico, je dejal voditelj opozicijske stranke Sequiera in se zavzel za večjo pravičnost do katoličanov. V Goi je 38% prebivalcev katoliških, vendar so vsa vodilna mesta v rokah hindujcev. Posebno je to značilno za šolstvo. V vladni komisiji za ljudsko šolstvo ni na primer nobenega katoličana.

● Deset kitajskih karmeličank iz Hongkonga je odšlo na Havajske otoke, kjer hočejo ustanoviti prvi karmeličanski samostan v Oceaniji. Naselile se bodo na otoku Oahu, kjer je tudi Honoľulu, glavno mesto teh otokov. Tamkajšnji škof jim je že izrekel dobrodošlico in jim je sporočil, da jih čaka na otoku skupina vernikov, ki jim bodo pomagali postaviti novo hišo molitve in žrtve za rastočo krščansko skupnost na tem otočju.

● Solunsko sodišče je izreklo oprostilno sodbo nad 40-letno Italijanko, ki so jo z možem in tremi sinovi zatili na gori Atos, kamor je ženskam prepovedan dostop. Pred sodiščem je izjavila, da je z družino pristala na meniškem polotoku zaradi slabega vremena. Izgovarjala se

● Katoliški nadškofijski urad v Alžiru je sklenil z alžirsko državo dogovor, na podlagi katerega je prepuštil stavbo cerkve sv. Avgušтина v Alžiru oblastem in bo odslej služila kot priključek sodni palači. Država je poskrbela za prenos vsega, kar je bilo v cerkvi, v Marijino cerkev. Po osvoboditvi je iz Alžirije odšlo mnogo Francozov. Zato je sedaj več cerkva brez vernikov in jih škofje niti ne morejo primerno vzdrževati.

● Na Nizozemskem so se spominjali 30-letnice smrti karmeličanskega patra in časnikarja Tita Brandsma. Tega neustrašenega apostola katoliškega tiska in modernega kristjana z globoko vero so zadušili in sežgali v koncentracijskem taborišču v Dachau. V teku je postopek za njegovo razglasitev za blaženega.

● Zastopniki evangeličanske Cerkve in švedske države so se dogovorili, da bodo leta 1983 Cerkev ločili od države in bo Cerkev postala svobodna. Zdaj o vseh cerkvenih zadevah odloča državno ministrstvo.

● V Krakovu je umrla poljska katoliška publicistka Ana Morawska. Napisala je med drugimi deli tudi knjigo „Drugačni Nemci tretjega rajha“, v kateri je počastila Nemce, ki so se upirali nacizmu.

● Baptistična župnija v Lynchburgu ZDA ima 12.000 vernikov, razkropljenih skoraj sto kilometrov na

okoli. Vsako nedeljo organizirajo 89 avtobusov, ki pripeljejo vernike k božji službi. Za tiste, ki ne morejo priti, pa plačujejo nedeljsko enurno oddajo na televiziji „Evangelij starih dobrih dni“. To stane župnijo okoli 100.000 dolarjev. Vsak vernik, ki gleda oddajo in ne more v cerkev pošlje župniku svoj tedenski denarni prispevek za cerkveno delovanje.

● V Bergamo (Italija) so organizirali potujočo razstavo — muzej o papežu Janezu XXIII. Obsega dva velika avtobusa s prikolicama, ki ju zdaj vozijo od kraja do kraja po Severni Italiji. Izkupiček od prostovoljnih prispevkov, ki jih ob razstavi zberejo, bodo podarili zavodu za pooblaščen mladino.

● Na željo newjorškega kardinala Terenca Cooka je zveza Kolumbovih viteзов v Severni Ameriki začela posebno kampanjo „Spoštujmo življenje“. V kanadskem mestu Toronto so se nanjo pripravili s posebnimi študijskimi dnevi, na katerih so obravnavali filozofske, teološke in zdravstvene vidike tega vprašanja. Študijskih dni se je udeležilo čez dva tisoč zastopnikov krajevnih skupin Kolumbovih viteзов.

● V stolnici belgijske nadškofije Mechelen je izbruhnil požar, ki je uničil strop nad glavnim oltarjem. Gasilcem je uspelo rešiti vse slike slavnih flamskih slikarjev, med katerimi je tudi slika Kristusa na križu, delo Antona van Dycka.

med nami v Argentini

Duhovne vaje

Vsako leto v adventnem času organizira slovensko dušno pastirstvo v Buenos Airesu duhovne vaje za žene in može. Tudi pred zadnjim božičem se je zbralo k duhovnim vajam 128 žena in sicer od sobote, 9. decembra, od 5 popoldne, pa do nedelje popoldne; teden kasneje pa 95 možkih. Obakrat jih je vodil dr. Rudolf Hanželič in sicer v zavodu sv. Vincencija v Villa Devoto.

Tečaj za zaročence

Slovensko dušno pastirstvo je v decembru pripravilo tečaj za dekleta in fante, ki se bodo poročili v letošnjem letu. Na teh tečajih so govorili o pripravi na zakon dr. Alojzij Kukovica (8. decembra), zakonca Marko in Pavla Kremžar (15. dec.) in msgr. Anton Orehar (22. dec.).

Proslava Brezmadežne

Na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja je bila v Slovenski hiši proslava na čast Brezmadežne,

ki sta jo organizirala zvezna odbora mladinskih organizacij SDO in SFZ.

Med sv. mašo, ki jo je daroval msgr. Anton Orehar, je mladina pod vodstvom Terezike Prijatelj pela mladinske verske pesmi. Proslavo v dvorani je začel z molitvijo predsednik SFZ Pavel Fajdiga ml., dve Marijini pesmi so zapele dekleta iz San Martina, dr. Alojzij Starc je podal duhovno misel, Janez Zorc je recitiral religiozno pesem, govor pa je imela Maruška Batagelj. Za sklep so vsi zapeli Marijino pesem.

Vojaški pripravniki

Že nekaj let hodijo sinovi slovenskih staršev v Argentini k vojakom. Dušno pastirstvo je spet naprosilo vojaškega kurata dr. Mirka Gogalo, da bi govoril našim fantom, ki bodo naslednje mesece šli k vojakom, o novem okolju, značilnostih in nevarnostih rekrutnega življenja.

Po sestanku je bil v dvorani Slovenske hiše družabni večer in miklavževanje.

San Martin

V Slovenskem domu v San Martinu je bil v soboto, 25. novembra, pevski koncert, na katerem so nastopili štirje zbori in en solist. Pred začetkom izvajanja je kult. referent Slovenskega doma g. Stanko Oberžan pozdravil goste, pevce in dirigente.

Prvi je nastopil Mladinski zbor, ki ga vodi g. Boris Pavšer, in zapel troje pesmi. Štiri pesmi je odpel lic. Janez Zorc, ki ga je spremljal s kitaro Rok Fink Kačar. Dekliški oktet je pod vodstvom g. Pavšerja za-

pel šest pesmi, moški zbor (g. **Slavko Rupnik**) štiri in za sklep mešanji zbor pod vodstvom g. **Rupnika** pet pesmi. Poslušalci so svoje zadovoljstvo z izvajanjem pokazali z navdušenim ploskanjem.

Razstava Bare Remec

Za 13. kulturni večer Slovenske kulturne akcije v njeni 19. sezoni je akademska slikarka **Bara Remec** pripravila samostojno razstavo najnovejših olj z indijanskimi motivi iz Tilcare (Jujuy) in iz krajin okrog Bariñoč. Odprtje razstave „Argentinski sever in jug“ v mali dvorani Slovenske hiše je bilo v soboto, 2. decembra, ob osmih. Razstavo je odprl predsednik SKA dr. **Tine Debeljak**, o umetnosti **Bare Remec** je govoril esejist in urednik **Meddobja France Papež**, vpričo obiskovalcev pa se je s slikarko o njenem slikarstvu razgovarjal arh. **Marijan Eiletz**. Razstava 25 olj je privabila že prvi večer veliko obiskovalcev, ostala pa je odprta še ves teden.

Božičnice

Zveza slovenskih mater in žena je priredila ob zadnjem božiču „slovenski božič v Argentini“ v Slovenski vasi v Lanusu in sicer v nedeljo, 17. decembra popoldne. Slovenski dom v San Martinu je organiziral božičnico v soboto, 23. decembra zvečer. Božični spored je obsegal žive jaslice, petje starih in novih božičnih pesmi in nastop mladine. Naš dom v San Justu pa je pripravil božičnico za nedeljo, 24. decembra dopoldne. Na sporedu je bilo

ob jaslicah zvonjenje, petje božičnih pesmi, branje božične blagovesti z voščili, nastopi otrok in mladine ter mladinskega mešanega zbora.

Srednješolski almanah

Študentje 5. letnika slov. srednješolskega tečaja ravn. **Marka Bajuka** so pod vodstvom svojega razrednika **Tineta Debeljaka** ml. izdali almanah Slovenija v svetu.

Vanj so pisali: **Pavel Fajdiga** ml.: Ideja Slovenije v svetu; **Mojca Obržan**: Koroška; **Nežka Kastelic**: Primorska; **Ljuzje Petek**: Porabje; **Marija Loh**: Sezonski delavci; **Jože Repovž** ml.: Ekonomska emigracija; **Martina Potočar**: Politična emigracija; **Jože Repovž**: Kanada; **Marjetka Eiletz**: Avstralija; **Franc Cukjati**: Misijonski svet; **Andrej Kočar**: Delo posameznikov; **Ivanka Makovec**: Verska povezava; **Lučka Pavšer**: Kulturna povezava; **Magda Zakrajšek**: Politična povezava; **Roža Jerebič**: Ekonomska povezava; **Ema Urbančič**: Osebni stiki in **Maruška Batagelj**: Družba sv. Mohorja, simbol slovenske povezanosti.

Almanah je izšel z mecenskim darom bratov Oblak.

Božič

Polnočnica v Slovenski hiši je zbrala zelo veliko rojakov, ki so kljub deževnemu vremenu napočnili veliko dvorano že za začetek božičnega koncerta, ki ga je izvajal pevski zbor **Gallus** pod vodstvom dr. **Julija Savellija** pol ure pred začetkom polnočne maše. **Gallus** je praveval božične pesmi tudi med mašo, ki jo je daroval msgr. **Anton Ore-**

har, le med obhajilom in ob koncu je zapela vsa dvorana. Večina rojakov je med mašo prejelo tudi sv. obhajilo. Razveseljivo je tudi visoko število mladih ljudi. Slovenska polnočnica je bila tudi v Sovenski vasi.

Tudi na božični praznik se je k slovenskim mašam v vseh slovenskih verskih središčih zbralo izjemno veliko rojakov navzlic slabemu vremenu.

Miklavževanje

Čeprav je v Argentini v navadi družinsko obdarovanje ob prazniku sv. Treh kraljev, ohranjanje naša skupnost še zmeraj miklavževanje. V vseh krajevnih domovih in v Slovenski hiši so Miklavževe prireditve zbrale ne le skoraj vse naše otroke, marveč tudi njihove družine. Treba pa bo za naprej bolj paziti na primerno obnašanje parkeljnov, da ne bodo malih preveč prestrašili in da bodo z dekleti in fanti ter odraslimi bolj umerjeno ravnali.

Počitnice

Po božičnih praznikih so začeli odhajati posamezniki, družine in skupine na razne počitniške kraje. Otroška kolonija je odšla v kordobske hribe v počitniški dom dr. Hanželiča. Za pomoč pri vodstvu kolonije so z gđc. Anico šemrov, ki je duša kolonije šli g. France Vitrih, gđc. Renata Sušnik, gđc. Mirjam Klemenc, gđc. Ivanka Makovec in g. Gregor Batagelj.

Skupina deklet in fantov, ki so končali slov. srednješolski tečaj v Slovenski hiši in v Rožmanovem za-

vodu, je šla s svojim razrednikom g. Tinetom Debejakom ml. taborit v Bariloče. Spremljali so jih g. Jure Rode, gđc. Mija Markež in gđc. Te rezika Osojnik.

Nekatere družine so šle na počitnice v Miramar ali druga obmorska mesta. Mnoge družine, ki niso mogle na počitnice zunaj Buenos Airesa, so se hodile kopat v bazen na slovenski kinti Sloga.

20. letnica Slovenske vasi

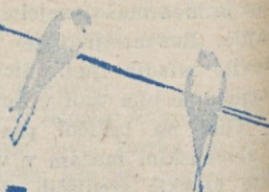
Društvo Slovenska vas je praznovala 20-letnico svojega obstoja v nedejo, 3. decembra, s celodnevno prireditvijo. V dopoldanskih urah so bile nogometne tekme, opoldne skupno kosilo, popoldne pa nastop orodne telovadne vrste in otroške igre, ob 4 pa slavnostna akademija, združena z zaključkom šole, in za konec družabni del.

Mendoza

V nedeljo, 29. oktobra so rojaki v Mendози proslavili dan narodnega osvobojenja in slovenske zastave. Ob 7 popoldne je g. Jože Horn daroval sv. mašo, po njej je pa bila spominska prireditev v dvorani Slovenskega doma.

Spominski govor je imel g. Stane Grebenc, g. Rudi Hirschegger je recitiral odlomek iz letošnje poslanice Narodnega odbora za Slovenijo, dekle in fant v narodni noši sta deklamirala 4 Gregorčičeve domoljubne pesmi, prizor v čast zastavi so izvedli šolski otroci in za sklop je pevski zbor pod vodstvom prof. Božidarja Bajuka zapel 7 domorodnih skladb.

SLOVENC PO SVETU

**Nadškof dr. Jože Žabkar
na konferenci v Helsinkih**

V finskem glavnem mestu Helsinkih se je pričela evropska konferenca o varnosti, ki naj bi privedla po mnenju nekaterih do popolne pomiritve v Evropi. Ob prisotnosti 34 diplomatskih zastopnikov evropskih držav, Kanade in ZDA so 22. novembra odprli pripravljalno zasedanje. Na tem zasedanju je Vatikan zastopal naš rojak naslovni nadškof dr. Jože Žabkar, apostolski pronuncij na Finskem in delegat za Skandinavijo.

**Prešernov Krst pri Savici
v italijanščini**

Naš rimski rojak Franc Husu iz družbe klaretincev je prevedel v italijanščino Prešernov Krst pri Savici.

**Misijonar Jožko Geder umrl
v Hongkongu**

Iz Hongkonga poročajo, da je v prvi polovici novembra umrl starosta slovenskih misijonarjev, salezijanec msgr. Jožef Geder, doma iz Prekmurja, v Rogaševcih. Po zgledu msgr. Jožefa Kereca, svojega rojaka in poznejšega misijonarja na Kitajskem, je postal salezijanec, študiral

deloma v Sloveniji, na Poljskem in v Italiji. Po novi maši leta 1929 je odšel za Kerecem misijonarit na Kitajsko. V okraju Linckow je deloval na treh postojankah in sicer kot navaden misijonar, kot predstojnik zavoda in leta 1946—48 kot škofov namestnik. Leta 1952 so ga iz Kitajske izgnali in se je preseli v Hongkong.

Carigrad: smrt slovenske usmiljenke

V Carigradu je umrla slovenska usmiljenka sestra Bazilija Karlina Simončič. Doma je bila s štajerskega, kjer se je rodila leta 1889. Leta 1912 je v Gradcu vstopila k usmiljenkam. Po enem letu je odšla delovat med kristjane v Carigrad. 59 let je bila nato v tamkajšnji bolnišniški skrbna mati otrokom, materam in rojakom.

Maša narodov na Dunaju

Na prvo adventno nedeljo so se v znani dunajski votivni cerkvi zbrali inozemski delavci in zastopniki raznih narodnosti, ki živijo v avstrijski prestonici. S pomožnim nadškofom Jochymom so somaševali slovenski, hrvaški, češki, slovaški, poljski in italijanski duhovniki.

Pomanjkanje izseljenskih duhovnikov

Ljubljanski pomožni škof, dr. Stanislav Lenič, je za izseljensko nedeljo, ki jo po sklepu slovenskih škofov praznujejo na nedeljo sv. Družine, zapisal:

„Še vedno je pomanjkanje izseljenskih duhovnikov občutno. V Evropi imamo sedaj 34 izseljenskih duhovnikov (17 ljubljanskih, 6 mariborskih, 3 primorske in 8 redovnikov). V Kanadi pastirujejo slovenski lazaristi in salezijanci in nekaj svetnih duhovnikov. V Avstraliji so štirje slovenski frančiškani. Tudi v obeh Amerikah je več slovenskih duhovnikov, ki skrbijo za izseljence. Trenutno je največja potreba na švedskem in na Dunaju. V obeh krajih bi bil nujno potreben slovenski duhovnik, a ga ni. Tudi socialni delavci, ki bi bili v pomoč duhovniku in vernikom, so nujno potrebni.“

Škof dr. Jenko o Slovencih v Kanadi

Ob koncu preteklega leta je bil v Kanadi dr. Janez Jenko, škof Slovenskega primorja. Na vprašanje, kakšne vtise ste odnesli s srečanj s Slovenci v Kanadi in Združenih državah, je dejal:

„Kolikor sem mogel opaziti, sem bil povsod deležen toplega sprejema. Ljudje so bili hvaležni za izkazano pozornost ter so se v nadpovprečnem številu udeleževali božje službe. Tudi možki so bili dobro zastopani, prav tako starostna doba

med 20. in 40. letom starosti... Poglavje zase predstavlja mladi slovenski rod, ki raste v tujem svetu. Če sta oba, oče in mati Slovence, govore doma slovensko. Prvi otrok do odhoda v vrtec in osnovno šolo prav tako. Ko pa začne hoditi v angleško šolo in se začne družiti z drugimi učenci, postane njegov govorilni jezik angleščina. Zelo pogosto se zgodi, da starši govorijo slovensko, otroci pa jim odgovarjajo angleško. Ponekod imajo ob sobotah slovensko šolo, kar je združeno z mnogimi težavami. Šolski uspehi niso ravno odlični. Mladina pač računa na življenje v Kanadi, uživlja se v tamkajšnjo stvarnost, tam se čuti doma. Tudi če se priznavajo za Slovence, čutijo in mislijo drugače. Zelo dolgo živi slovenska pesem in melodija, zaželeno so slovenske plošče, toda asimilacija oziroma vtapljanje neusmiljeno napreduje. Koristno je, če ti mladi ljudje kdaj pa kdaj obišejo domovino svojih staršev, tako na lastne oči vidijo lepoto naše domovine in se ogrejejo zanjo.

Ljudje, ki so v zreli dobi zapustili svojo domovino, pa domačih krajev nikoli ne pozabijo. Pod silo razmer ostajajo večinoma ob svojih otrokih, vendar jih muči domotožje, ki do smrti ne ugasne...

Naši duhovniki med izseljenci dejansko ne upravljajo samo dušno-pastirske, ampak po sili razmer v ogromni meri tudi socialno, prosvetno in dobrodelno službo. Ti duhovniki zaslužijo vse priznanje.

Slovenski škofje za božič rojakom v domovini in po svetu

Oznanilo miru

Spet trka na naše duri sveti božič s svojimi tihimi in globokimi skrivnostmi. Znova se vsipajo iz nebes angeli in oznanjajo mir na zemlji, po katerem vsi ljudje iz dna duše hrepenimo. Želimo si miru med narodi, ki jih razdvajajo krvave vojne in divja nesoglasja, mir med razno- poštimi plemeni, mir med manjšinami in večinskimi narodi, mir med stanovi in razredi človeške družbe, ki bi morala biti družba bratov, in ne čreda volkov, mir v družinah, tolikokrat raztrganih zaradi sebičnosti in samoljubja, slednjič mir ve- eti in duš, ki je najgloblji vir čiste- ga veselja in studenec vsake vrste zunanjega miru v družbi.

Ta mir so angeli oznanjali lju- čem blage volje. O, da bi novorojeni Knez miru uklonil človekovo uporno voljo, da bi si vendar ljudje bratsko segli v roke in živeli med seboj v resničnem miru. Če pa bomo najprej vsak zase sprejeli to angelsko ozna- nilo, se bo mir naselil najprej v naše srce in po nas pritakal na svet okoli nas ter ga prepajal z dobroto in tiho srečo. Sprejmimo torej vsaj kristjani z odprtim srcem božično oznanilo.

† JOŽE POGAČNIK

† STANISLAV LENIČ

Več Kristusa, več ljubezni!

„Razodela se je božja milost, ki prinaša odrešenje vsem ljudem,“ nam bo spregovoril na praznik Kristuso- vega rojstva apostol.

Bog je postal človek, da bi polo- žil v nas kal „novega človeka“ in v vse stvari kal „novega neba in nove zemlje“, da bi zbližal nebo in zem- ljo po ljubezni, ki je od Boga.

Božič je spomin tega izrednega dogodka, ki se je odigral sredi noči v betlehenskem hlevu pred skoraj 2000 leti. Kakor ni mogoče odmisлити Kristusovega prihoda na svet in nje- govih nasledkov, tako tudi ni mogor- če zbrisati spomina nanj iz člove- ških src. Božič pa je prav tako praz- nik ljubezni sploh, je praznik do- brega človeka, ki ob njem začutimo božjo bližino, in je praznik človeške skupnosti, ki jo povezuje božja lju- bezen. In končno je božič opomin, ki nam zastavlja vprašanje, kaj smo predvsem kristjani napravili za rast božje kali, ki je bila položena v nas in v stvarstvo na sploh po Kristusu, kaj smo storili za razvoj ljubezni na zemlji. Nemara na to stran božiča pozabljamo in tako gre praznik mi- mo nas kot lep spomin, kot nekaj, kar nas samo trenutno napolni s skrivnostnim veseljem, kar pa nas tako malo spremeni.

Želela bi, da bi letošnji praznik Kristusovega rojstva prinesel vsem ljudem „dobre volje“ več Kristusa, naj bi jih potrdil v dobroti in medsebojni ljubezni, tako da bi po njih prišel Kristus tudi tja, kjer ni „dobre volje“, kjer vladata sovražstvo in nasilje ali je samoljubje zadušilo ljubezen.

† MAKSIMILIJAN DRŽEČNIK

† VEKOSLAV GRMIC

Za krščanski božič

Po velikih mestih zahodnih držav se pojavljajo božične reklame že več kot mesec dni pred božičem. Ljudje kupujejo božične in novoletne darove, načrtujejo izlete in druge zabave. Velik del človeštva vidi v božiču samo njegov zunanji okvir, njegovo lupino, ne resničnega bistva. Božično drevesce, jaslice, plošče božičnih pesmi, božična liturgija, vse to je marsikateremu kristjanu samo božični privesek,

Veren kristjan se za božič poglobi v temeljno versko resnico: Bog Sin se je učlovečil, da bi nas s svojo smrtjo na križu odrešil in večno zveličal. Že v adventu opravi dobro sveto spoved, pristopi k angelski mizi in se duhovno pripravi za božični praznik.

Da, v Kristusu, ki se je v betlehemskelem hlevčku rodil iz prečiste device Marije, „se je razodela božja milost, ki prinaša odrešenje vsem ljudem“. Ta nas uči, pa tudi usposablja, „da se odpovemo brezbožnosti in posvetnim željam in na tem sve-

tu trezno, pravično in pobožno živimo.“ Če res trezno živimo, smo do bližnjih pravični, nasproti Bogu pa pobožni, potem hodimo po pravi poti ter se nam ni treba bati veličastnega prihoda velikega Boga, našega Gospoda Jezusa Kristusa, kakor beremo v božičnem berilu.

Dragi slovenski katoličani doma, v zdomstvu ter zamejstvu, zlasti še iz Primorske, vsem Vam želim vsele božične praznike in srečno novo leto 1973. Naj Vam božič 1972 poživi vero, utrdi upanje, razplamti ljubezen, te tri božje čednosti. Nikar se ne dajte begati krivim prerokom, ki s sladkimi glасov širijo strup zmot in pokvarjenosti. Ostanite zvesti Kristusu in njegovi sveti katoški Cerkvi!

Z božičnim pozdravom

† JANEZ JENKO

Mohorjeve knjige za leto 1973

V letu 1973 bo Mohorjeva družba v Celju izdala tele knjige: 1. Jezusov evangelij. Knjiga bo obsegala vse štiri evangelije z ustreznimi uvodi in razlago. Opremljena bo z mnogimi barvnimi fotografijami in zemljevidi. 2. Mohorjev koledar. Opremljena je akademski slikar Stane Kregar. 3. Roman pisatelja Alojza Rebule: Divji golob. Delo je pretresljiva povest sodobnega življenja slovenskega človeka doma in v zamejstvu. Zgodba je napeta in hkrati preprosta. 4. Od obzorja do obzorja, delo prof. Franceta Vodnika. 5. 120 let Mohorjeve družbe.

**KJE
JE
KAJ?**

DUHOVNO ŽIVLJENJE

UVODNIK	Zmaga vere	65
SODOBNA VPRAŠANJA	40. svetovni evh. kongres v Avstraliji	66
	Zakrament pokore v prvi Cerkvi	89
	Puščavnik v 20. stoletju	93
PO SVETU	Kitajska, kot sem jo jaz videl	72
	Svetovni boj proti nepismenosti	77
RAZNO	Times o našem Baragu	70
	Jagodice: Spomini na begunska leta	193
V DRUŽINI	Gava in srce v družini	83
	Borba za nadoblast	84
	Splačalo se je poročiti	85
	Družinska pošta	87
ZA MLADINO	Naši mladi razmišljajo o počitnicah	96
	Martin — mamičin sinček	100
	Različen pogled na stvari	103
	Mladinska pošta	109
ROMAN	Hudičev advokat	113
NOVICE	Svetovne novice	119
	Med nami v Argentini	121
	Slovenci po svetu	124
	Novice iz Slovenije	126

Leto XL
Številka 2

Februar 1973
Febrero Nº 2

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.

Tiska Vilko s.r.l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

V Argentini in obmejnih državah: začasno 70.— pesov;
v ZDA in Kanadi: 7 dolarjev; drugod protivrečnost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: Stane Snoj.

Naš čas je velik, ker dela veliko hudo-
bijo . . . Velik je naš čas, ker dela mu-
čenike . . . Velik je naš čas po velikih
možeh. Imamo velike papeže, ki so nam
v teh dobah dali zanesljive smernice . . .
Velik je naš čas tudi, ker je čas pre-
mnogih čudežev. Ti nas sredi nevere,
v kateri živimo, dvigajo k zaupanju v
božjo Previdnost, da nas Bog nikoli ne
zapusti, ampak tudi po izrednih potih
čuva nad nami in za nas skrbi.

Besede nadškofa dr. Antona B. Jegliča
na celjskem taboru 29. junija l. 1937.

**DUHOVNO
ŽIVLJENJE**

40
LETNIK

**1 9 3 3
1 9 7 3**